

Kelio žmonės

AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ LEIDINYS

AŠTUNTIEJI LEIDIMO METAI | 2015 M. GEGUŽĖ NR.25 | www.paneveziokeliai.lt

PROTINGOS MINTYS

Jubiliejinis bufetininkė Stefutės palinkėjimas: „Aš noriu palinkėti ateity Jums laimės. O kas yra laimė? Gera sveikata ir prasta atmintis. Tad būkit laimingi!“

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

„Panevėžio kelių“ choras. Iš kairės: Eugenijus Rečiūnas, Zita Mockienė, Jolanta Drobūžienė, Roma Sinkevičienė, Gytis Paškevičius, Aušra Mikšienė, Inga Jurevičienė, Inga Jurgaitienė ir Justina Jurgaitytė.

Rasa ČEPIENĖ

„Panevėžio kelių“ jubiliejinis ekspresas, nugriaudėjęs 2015 metų kovo 21 dieną „Cido“ arenoje, abejingų, regis, nepaliko. Tris valandas scenoje liejosi garsų ir šviesos fontanai, žiūrovai – „Panevėžio kelių“ ir grupės įmonių darbuotojai bei jų šeimos – palankiai priėmė į

didžiąją sceną žengusius kolegas, aktyviai palaikė savo kolektyvų atstovus.

Užkulisuose virė jau kitokios aistros, pradedantiesiems atlikėjams būdingi rūpesčiai ir dramos: kaip nepamesti rekvizito, nepamiršti pasiimti mikrofono einant į sceną, pasitikrinti, ar gerai guli tam vakarui išnuomota suknelė, ar neišsipešiojo kuodas, ar nenusitrynė

makiažas, ir, svarbiausia, kaip priims publika.

Jubiliejinis koncertas – tai ne auditas, kur gali patikslinti informaciją, ir ne darbų priėmimo komisija, kuri gali nurodyti ištaisyti trūkumus, jeigu tokių aptiktų perduodame objekte. Tokiuose koncertuose antro dublio nebūna, ir norint ištaisyti klaidas, jeigu tokių padarai, reikia laukti jau kito jubiliejinio

ekspreso, kuris atriedės dar negreit.

Jubiliejinį ekspresą, vos prasi-dėjus jo organizaciniam darbams, paliko du režisieriai, pasakę, kad renginys neturi koncepcijos. Taip pat šio projekto atsisakė du stilistai. Vienas jų pareiškė nematantis er-

nukelta į **7 psl.**

PAMINĖJO NEPRIKLAUSOMŲ LIETUVOS KELIŲ 25 METŲ SUKAKTĮ

Pagerbta Rulių giminė. Iš kairės: Premjeras Algirdas Butkevičius, AB „Panevėžio keliai“ inžinierė projektuotoja Deimantė Rulytė, AB „Kauno tiltai“ technikos direktoriaus pavaduotojas Audrius Rulys, LAKD projektų įgyvendinimo skyriaus vedėjas Saulius Rulys, buvęs ilgametis Kelmės autokelių valdybos direktorius Saulius Bronislovas Rulys, tuometis LAKD direktorius Skirmantas Skrinskas.

Kristina VAIČIŪNAITĖ

2015 metų sausio 8 dieną „Litexpo“ parodų rūmuose asociacija „Lietuvos keliai“ ir gausi kelininkų bendruomenė užbaigė dar vienerius sėkmingo darbo metus. Šventės metu paminėta Lietuvos kelių institucijų atkūrimo 25 metų sukaktis ir įteikti apdovanojimai labiausiai nusipelnusiems Lietuvos kelininkams.

Nepriklausomos Lietuvos keliams paminėti renginio organizatoriai panaudojo etnokultūrinę simboliką, o svečius linksmino Aukštaitijos, Žemaitijos, Suvalkijos ir Dzūkijos dvasią įkūniję liaudies muzikos ir šokių kolektyvai.

nukelta į **15 psl.**

ANONSAI

2 psl. »

2015 metų darbų sezonas startavo dideliais projektais

3 psl. »

UAB „Dangų emulsija“ – „Gazelė 2014“ apdovanojimas

5 psl. »

Gyvenimo grožį kuria tik labai stiprūs žmonės.

6 psl. »

Jubiliejinis AB „Panevėžio keliai“ sveikinimas

12-13 psl. »

Kelininką likimas nubloškė į Mordovijos lagerių bekeles

2015 METŲ DARBŲ SEZONAS STARTAVO DIDELIAIS PROJEKTAIS

Rasa ČEPIENĖ

Drąsiai galime teigti, kad 2014-iejį, kaip veiklos metai, „Panevėžio kelių“ kolektyvui daugiau riedėjo geležinkelio bėgiais. Kai kada siauresne europine vėže, kai kada platesne, vadinamąja rusiška vėže. Ir triukšmo, ir nelygumų važiuojant tokiu keliu ateityje turėtų būti mažiau. Geresnę važiavimo kokybę užtikrina europiniame kelyje įrengti ilgieji bėgiai, naujus 25 metrų ilgio bėgius suvirinant į keliolikos kilometrų ilgio ilgabėgius. Apskritai vertinant – metus užbaigėme išmintingesni ir sukaupę naujų patirčių.

2014 metais AB „Panevėžio keliai“ pardavimo pajamos, be antrinių ir asocijuotų įmonių, siekė 393,5 mln. litų, arba 113,97 mln. eurų. Tai yra 45,9 proc. daugiau nei ankstesniais metais. Statybos montavimo darbų atlikta už 368,8 mln. litų (106,8 mln. eurų), arba 1,6 karto daugiau nei 2013 metais.

2015-aisiais AB „Panevėžio keliai“ planuoja išlaikyti pozicijas Lietuvos transporto infrastruktūros statybos rinkoje, tačiau keisis atliekamų darbų struktūra. Numatomos kiek mažesnės darbų apimtys geležinkelių sektoriuje, tai sudarys prielaidas šiek tiek sumažėti bendrovės veiklos apimtims. Kita vertus, kelių sektoriuje 2015 metus bendrovė pradėjo naujais didelės apimties darbais.

„Rail Baltica“ objektuose artėjame prie finišo

2014 metų statybos darbų struktūroje didelę darbų dalį sudarė tęsiami projekto „Rail Baltica“ geležinkelio statybos darbai, kur AB „Panevėžio keliai“ atlieka esamos geležinkelio vėžės rekonstrukciją ir europinės geležinkelio vėžės statybos darbus. Bendrovė įgyvendino didžiąją dalį geležinkelio tiesimo darbų dviejuose iš visų Lietuvoje vykdomo projekto etapų nuo Lenkijos ir Lietuvos sienos iki Kauno. Teigiami bendrovės pajamų pokyčiai yra didelės „Rail Baltica“ projekto apimties rezultatas.

Europinės vėžės statybos ir rusiškosios vėžės rekonstrukcijos darbai atliekami pagal dvi sutartis su „Lietuvos geležinkeliais“. Šiame objekte „Panevėžio keliai“ 2014 metais atliko ir užsakovui perdavė darbų už 215,5 mln. litų (62,42 mln. eurų). Per keturis pirmuosius šių metų mėnesius abiejuose objektuose atlikta darbų dar už 38 mln. litų (11,01 mln. eurų). Sumos nurodytos su PVM.

Pasak AB „Panevėžio keliai“

„Rail Baltica“ darbai šiame etape jau artėja prie finišo. Priekyje iš kairės – AB „Panevėžio keliai“ statybos vadovas Alvydas Dumbrava ir projektų vadovas Artūras Gikas. Paryžiaus lik traukiniu jau rieda (iš kairės): Ieva Zabilevičiūtė, Vitalijus Bartkus, Kelio moteris Stefutė, Gediminas Kaminskas ir Greta Gražul.

projektų vadovo Artūro Giko, „Rail Baltica“ I statinyje darbai baigti gegužės 29 dieną, lieka tik papildomi kabelių iškėlimo darbai, kurie nebuvo numatyti techniniame projekte. Sutartyje numatytus III statinio darbus planuojama baigti birželio 8 d., o papildomos atraminės sienutės Jiesios geležinkelio stotyje statyba, kuri pirminiame projekte numatyta nebuvo, gali užtrukti iki liepos pabaigos.

I Daugpilį vedančiame kelyje pabaigtuvės planuojamos birželį

I 2015 metus persikėlė ir dalis projekto „Transeuropinio tinklo E262 (Kaunas–Zarasai–Daugpilis) plėtra. Dangos rekonstravimo III etapas“ įgyvendinimo darbų. AB „Panevėžio keliai“ projektų vadovo Danieliaus Žigo teigimu, visi šiame projekte numatyti darbai bus baigti iki birželio pabaigos.

„Praėjusių metų pabaigoje buvo pasirašytas užbaigtų statybos darbų aktas 2,6 kilometro kelio ruože nuo Zarasų iki Latvijos sienos. Liko baigti darbus 16 kilometrų kelio ruože nuo Zarasų link Utenos. Šiais metais atliktų darbų vertė sudarys 2,6 mln. eurų. Liko įrengti viršutinę asfaltbetonio dangą 4 kilometrų ruože, 6 kilometrus apsauginių kelio atitvarų, nuvažas ir sankryžas,

baigti kelio ženklų pastatymo ir dangos ženklinimo darbus bei kelio apdailos darbus“, – informavo projekto vadovas.

„Via Baltica“ rekonstruojama 15 kilometrų ruože

Balandžio viduryje „Panevėžio keliai“ pradėjo rekonstrukcijos darbus tarptautinėje magistralėje „Via Baltica“: magistralinio kelio A8 Panevėžys–Aristava–Sitkūnai atkarpoje nuo 8,32 iki 23,36 kilometro.

Rekonstruojamas 15,04 kilometro ilgio ruožas driekiasi Panevėžio rajono Ramygalos seniūnijos žemėmis, nuo Šilaičių kapinių iki Ramygalos miestelio ribos. Palei kelią išsidėstę kaimai: Šilaičiai, Barklainiai II, Uliūnai, Dumlaukiai, Barklainiai I, Rimaisai, Masiokai. Ši atkarpa – trasos „Via Baltica“ dalis, taip pat priklausanti ir transeuropiniam TEN-T kelių tinklui.

„Darbai iki sezono pabaigos, kurią lems oro sąlygos, intensyviai bus atliekami visame ruože. Didelės darbų apimtys ir labai trumpi jų įgyvendinimo terminai (8–9 mėnesiai) neišvengiamai sąlygoja eismo ribojimus.

Daugeliu atvejų eismas bus organizuotas viena kelio puse, reguliuojamas laikinaisiais šviesoforais,

todėl automobilinei prašome numatyti šiai atkarpai įveikti daugiau laiko nei įprasta arba rinktis kitus galimus maršrutus“, – informavo darbus atliekančios AB „Panevėžio keliai“ Panevėžio filialo direktoriaus pavaduotojas statybai Saulius Stravinskas.

Rekonstrukcija vykdoma kelio sklypo ribose. Siekiama modernizuoti šį eismo saugumo prasme sudėtingą kelio ruožą, kad jis atitiktų ES kelių infrastruktūros plėtros reikalavimus, užtikrintų saugų susisiekimą. Eismo intensyvumas šioje „Via Baltica“ trasos dalyje siekia beveik 7 tūkst. automobilių per parą. Trečdalį jų sudaro sunkusis transportas. Kelio paskirtis – tranzitinė, tačiau prie jo nėra jungiamųjų kelių, taigi tas pats kelias atlieka tiek tranzitinio, tiek skirstomojo kelio, tiek privažiuojamojo kelio funkciją.

Esamas kelias yra 9 metrų pločio, su dviejų eismo juostų važiuojamąja dalimi. Rekonstrukcijos metu esama kelio danga bus stiprinama, o sankryžų vietose dėl papildomų eismo juostų atsiradimo bus platinama iš abiejų kelio pusių. Visame ruože numatomas smėlio pasluoksnio drenažo įrengimas išvedant jį į pakelės griovius ir pralaidas. Tai reiškia, kad visame darbų ruože abipus kelio bus daromos iškasos, o pakelės grioviai gilinami ir tvirtinami.

Darbų metu bus rekonstruotos 8 pralaidos, 18 autobusų sustojimo aikštelių, naujai įrengta 1,845 km atitvarų. Sankryžų ir autobusų sustojimo aikštelių zonose planuojama naujai įrengti 1,264 km dviračių ir pėsčiųjų takų.

Tarp rekonstruojamų kelių yra du rajoninės reikšmės: Dumblaukiai–Uliūnai ir Barklainiai–Eriškiai. Taip pat įsiliesia ir šalia esantys privažiavimai prie gyvenamųjų teritorijų, gyvenviečių, Panevėžio miesto Šilaičių kapinių, kavinės šalia Uliūnų miestelio, smulkūs vietiniai keliai. Projekte iš viso numatoma rekonstruoti 73 nuvažas.

Darbai atliekami vadovaujantis 2015 metų kovo 24 dieną pasirašyta sutartimi su Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos. Projektas – „Transeuropinio tinklo kelio E67 (VIA BALTICA) plėtra. Dangos rekonstravimo II etapas“. Sutarties kaina su PVM – 22,79 mln. eurų. Sutartyje numatyta darbų pabaiga – 2016 metų sausio 24 diena.

Diegiamos eismo saugos ir aplinkosaugos priemonės

2015 metų kovo pabaigoje su

UAB „DANGŲ EMULSIJA“ – „GAZELĖ 2014“ APDOVANOJIMAS

Rasa ČEPIENĖ

Sausio pabaigoje parodų centre „Litexpo“ vykusiame „Verslo žinių“ rengiamame finaliniame renginyje „Gazelė 2014“ tarp apdovanotų sparčiausiai augusių šalies įmonių – ir „Panevėžio kelių“ dukterinė įmonė „Dangų emulsija“.

Į „Gazelės“ titulą, pasak konkurso organizatorių, pretendavo beveik trys tūkstančiai įmonių. „Metų gazelė“ tapo Kauno UAB „Skaitmeninis pasaulis“. Panevėžio regione pirmavo UAB „Dangų emulsija“.

„Verslo žinių“ jau 11 kartą organizuotame konkurse dalyvavo bet kokios nuosavybės įmonės, kurios pradėjo veiklą ne vėliau kaip 2010-ųjų sausio 1 dieną ir tais metais jų apyvarta buvo 0,29–40 mln. eurų. Paskutiniiais lyginamaisiais metais – 2013-aisiais – konkurso kriterijus atitinkanti įmonė turėjo dirbti pelningai. „Gazelių“ apyvarta, palyginti 2010 ir 2013 metus, augo ne mažiau kaip 20 proc.

Ne mažiau už augimo kriterijų svarbus ir skaidrumas bei viešumas. T. y. įmonė turi tvarkingai mokėti LR įstatymais numatytus mokesčius ir kasdienėje veikloje vadovautis geros verslo praktikos principais. Todėl nugalėtojai buvo tikrinami ypač atidžiai. Ar įmonės tvarkingai moka mokesčius, ar jų mokamas darbo užmokesčio vidurkis yra ne žemesnis, nei paprastai moka to regiono įmonės, užsiimančios panašia veikla, padėjo įvertinti konkurso partnerė Valstybinė mokesčių inspekcija.

Būtent šios institucijos pastabos lėmė, kad kai kurios įmonės, pagal pardavimų pokytį atsidūrusios sąrašo viršuje, vis dėlto netapo kon-

kurso nominantėmis. Kitas svarbus kriterijus – kiek pati įmonė nori viešai kalbėti apie savo veiklą ir dalintis patirtimi.

„Augimas svarbus kiekvienam verslininkui. Bet mes kandidatams keliame aukštesnius reikalavimus: jie turi ne tik rodyti gerus rezultatus, bet įmonės turi būti socialiai atsakingos, t. y. mokėti mokesčius, ne mažesni negu apskrityje vyraujantis atlyginimas, dirbti skaidriai ir nebijoti viešumo. Kartais minkštieji rodikliai yra netgi svarbesni, nes jie palieka pėdsakus. Antraip verslas būtų tik pinigų darymo mašina. Džiaugiuosi, kad vis daugiau įmonių vadovų šiandien jau sako: „Mums ne vis tiek, kiek gauna mūsų darbuotojai, mums ne vis tiek, kaip atrodo mūsų valstybė. Jie yra tikri piliečiai“, – sakė Rolandas Barysas, UAB „Verslo žinios“ vyriausiasis redaktorius.

„Mes esame su „Gazele“ nuo pat pirmos dienos. Šis projektas mums labai svarbus kaip socialinės atsakomybės projektas. Taip mes prisidedame prie smulkaus ir vidutinio verslo paramos. Svarbu, kad kasmet mažų ir vidutinių įmonių raumenys tampa vis stipresni. Laimi ne tas, kas yra didelis, o laimi greitas prieš lėtą“, – pabrėžė Gintautas Galvanauskas, „Danske Bank“ generalinis direktorius.

Sparčiausiai augusias Lietuvos įmones pasveikino ir Dalia Grybauskaitė, Lietuvos Respublikos Prezidentė. „Buvau daug kur – įvairiose šalyse, įvairiuose renginiuose, bet tiek daug vienoje vietoje smulkaus verslo atstovų dar nemačiau. Pirmą sykį renginys vyko tokioje salėje, kitais metais ir jos gali neužtekti“, – sakė ji.

„Kelio žmonių“ skaitytojams pateikiame interviu su „Gaze-

lės“ konkurso nominantės – UAB „Dangų emulsija“ direktoriumi Vyteniu Velučiu. „Panevėžio kelių“ grupei priklausanti bendrovė įvertinta kaip viena sparčiausiai augusių įmonių Panevėžio regione ir kartu puoselėjanti socialiai atsakingo verslo tradicijas.

– Kokie sprendimai padėjo auginti apyvartą?

– UAB „Dangų emulsija“ yra vienos didžiausių Baltijos šalyse lietuviško kapitalo kelių ir geležinkelių statybos kompanijos AB „Panevėžio keliai“ dukterinė įmonė. 1995 metais AB „Panevėžio keliai“ investavo į bitumo emulsijos cechą. 1997 metais dėl produkto specifikos ir siekiant atskirti statybos paslaugas bei statybinių medžiagų gamybą „Panevėžio kelių“ bendrovės bitumo emulsijos cechą buvo reorganizuotas į UAB „Dangų emulsija“. Nuo tada bendrovė dirba savarankiškai, aptarnaudama grupės įmones bei tiekdamą produkciją išorės užsakovams.

Bitumo emulsijos gamybos ir pardavimo kaip verslo išvystymą lėmė prieš daugelį metų padarytos įžvalgos, investicijos į technologijas, gamybos įrengimus, talpyklas ir darbuotojų kvalifikaciją. Tuometis įdirbis leido tiek Lietuvos, tiek kaimyninių šalių rinkoms pasiūlyti aukštos kokybės statybines medžiagas. O pardavimo pajamų dinamiką lemia kintantys rinkos poreikiai ir bitumo, kaip žaliavos, kaina rinkoje.

– Kokia jūsų sektoriaus konkurencinė aplinka ir kas padeda jūsų įmonei joje išsiskirti?

– Analogiška veikla besiverčiančių įmonių Lietuvoje yra ne viena. „Dangų emulsija“ išsiskiria tuo, kad turi didžiausią produktų asortimentą.

Tarp sparčiausiai augusių šalies įmonių – ir „Panevėžio kelių“ dukterinė įmonė „Dangų emulsija“. Nuotraukoje kairėje – bendrovės direktorius Vytenis Velutis.

Išskiriamos trys pagrindinės bitumo emulsijos rūšys, atsižvelgiant į medžiagų skilimo greitį. Tai – vadinamosios lėto, vidutinio ir greito krito bitumo emulsijos. Reikalingą paviršių padengus bitumo emulsija, vyksta unikali cheminė reakcija, neturinti nieko bendro su įprastu vandens garavimu. Taip pat emulsijos skirstomos pagal bitumo kiekį jose.

Bitumo emulsijos panaudojimo spektras statybos srityje labai platus. Kelių statyboje bitumo emulsijos naudojamos įrengiant kelio paviršiaus apdarą, jungiant asfaltbetonio dangos sluoksnius, šaltajam regeneruojamajam asfaltbetoniui gaminti, šlamo dangoms kloti, gaminant šaltus mišinius, žvyrkelių dulkėtumui mažinti ar kelio duobės remontuoti.

Šio produkto pardavimo apimtys priklauso nuo kelių sektoriaus finansavimo, kaip ir daugelis kelininkų atliekamų darbų apimčių. Tarp jų – specialiosios Kelių priežiūros ir plėtros programos finansavimo bei ES paramos lėšų kelių sektoriui. Daugiausiai remontuojama ir statoma kelių – didesnis statybinių medžiagų, tarp jų ir bitumo emulsijos, poreikis.

Ekonominiu sunkmečiu kelio dangos naudojimo laikui pailginti, nesant galimybių atlikti kapitalinį remontą, taikoma kelio paviršiaus apdaro įrengimo technologija, kai ant paruošto paviršiaus klojamas specialios receptūros bitumo emulsijos sluoksnis, o ant jo paskleidžiama skaldelė. Priklausomai nuo eismo intensyvumo remontuojamame kelyje bei kitų veiksnių, kinta bitumo emulsijos sudėtis, skalbos rūšis, sluoksnių kiekis.

Išskirtinis produktas, kurį Lietuvos klimato sąlygoms pritaikė „Panevėžio kelių“ bendrovė, – kapotu stiklo pluoštu stiprintas kelio paviršiaus apdaras, žinomas „Stiklo kelio“ pavadinimu. Jam įrengti taip pat naudojama „Dangų emulsijos“ pagaminta modifikuota bitumo emulsija.

Mūsų bendrovės konkurencingumas rinkoje siejamas ir su ta aplinkybe, kad turime specialias talpyklas. Taigi vienu metu galima pagaminti ir sandėliuoti didesnę pro-

dukcijos kiekį, tai leidžia lanksčiau prisitaikyti prie pirkėjų poreikių.

Šiuo metu Lietuvoje esantys emulsijos cechai veikia 40–50 proc. pajėgumu. Konkurencinę aplinką sunkina ta aplinkybė, kad Lietuvos emulsijos gamintojai konkuruoja ne tik tarp savęs, bet ir su Lenkijos bitumo gamintojais, kurie dideliais kiekiais patys gamina svarbų emulsijos komponentą bei emulsiją. Pranašumai įgyjami, kai pavyksta įsigyti žaliavų konkurencinga kaina.

Kita bendrovės veiklos sritis – bitumo emulsijos gamybos įrangos komplektavimas, montavimas ir pardavimas. Šioje srityje mums talkina partneriai iš Danijos. Per dvidešimt veiklos metų Panevėžyje pagaminta gamybos įranga iškeliavo į Ukrainą, Latviją, Kaliningrado sritį, Lietuvos įmones.

– Kiek darbuotojų dirba įmonėje?

– Bitumo emulsijos gamyba yra visiškai automatizuota, todėl darbuotojų nėra daug. Darbų sezono metu bendrovėje dirba iki dešimties žmonių. Dalis mūsų specialistų yra riboto darbingumo.

– Kaip ieškote naujų darbuotojų?

– Darbuotojų kaita bendrovėje nedidelė, ypatingų problemų nekyla. Paruošti savarankiškai galinti dirbti gamybos operatorių užtrunka ne vienerius metus, todėl bendrovė savo specialistus saugo ir vertina.

– Kaip įsivaizduojate įmonę po 5 metų?

– Perspektyvos priklauso nuo statybos sektoriaus apimčių dinamikos, gebėjimo panaudoti užsienio šalių rinkas. Nuo veiklos pradžios bitumo emulsiją esame eksportavę į Krymą (Ukraina), Kaliningrado sritį (Rusijos Federacija), Latviją. Augant gamybos apimtims, šios statybos komponento reikia daugiau. Kita vertus, keičiasi statybos technologijos, tai sąlygoja naujų tos srities produktų poreikį. Naujų, unikalių produktų receptūrų kūrimas ir taikymas gamyboje yra stiprioji mūsų pusė.

„Verslo žinių“ nuotr.

Lietuvos Respublikos Prezidentė Dalia Grybauskaitė (centre): „Buvau daug kur – įvairiose šalyse, įvairiuose renginiuose, bet tiek daug vienoje vietoje smulkaus verslo atstovų dar nemačiau“.

2015 METŲ DARBŲ SEZONAS STARTAVO DIDELIAIS PROJEKTAIS

atkelta iš **2 psl.**

LAKD pasirašyta sutartis dėl projekto „Eismo saugos ir aplinkosaugos priemonių diegimas 2014–2020 m. TEN-T keliuose. I etapas. Sutartis Nr. 2“ darbų.

Kaip praneša užsakovė LAKD, tiekėjų pasiūlymai buvo vertinami pagal ekonomiškai naudingiausio pasiūlymo kriterijų. Vienas iš vertinimo kriterijų – darbų atlikimo terminas. Pasirinkus ekonomiškai naudingiausią pasiūlymą, darbų trukmė sutrumpėjo nuo maksimalios, nurodytos pirkimo dokumentuose (24 mėnesių), iki 16 mėnesių.

Šio projekto darbai apima valstybinės reikšmės magistralinio kelio A2 Vilnius–Panevėžys apie 72,18 kilometro (šalia Žemaitkiemio miestelio) jungiamųjų kelių abiejose kelio pusėse įrengimą ir pėsčiųjų viaduko 72,084 kilometro statybą. Taip pat bus atliekami magistralinio kelio A2 atskirų kelio ruožų dangos rekonstravimo projektavimo ir statybos darbai.

„Projektas ties Žemaitkiemiu apima pėsčiųjų viaduko per magistralę A2 avaringame ruože statybą, magistralės platinimą, įrengiant greitėjimo ir lėtėjimo juostas, jungiamųjų kelių abiejose kelio pusėse bei dviejų žiedinių sankryžų įrengimą.

Šiuo metu rengiamas darbo projektas, o fiziškai darbus magistralėje planuojama pradėti birželio mėnesį. Darbai pagal sutartį turi būti atlikti iki 2016 metų liepos 23 dienos“, – sakė AB „Panevėžio keliai“ projektų vadovas Jevgenijus Šaškovas.

Parengiamųjų darbų metu pirmiausia planuojama įrengti pravažiavimo per skiriamąją juostą kelius, ruošiantis uždaryti eismą vienoje magistralės pusėje.

AB „Panevėžio keliai“ projekto vadovas J. Šaškovas pasakojo, kad paruošiamųjų darbų metu bus nuimami metaliniai kelio atitvarai, demontuojami kelio ženklai, signaliniai stulpeliai, kertami medžiai, šalinami kelmiai, frezuojama susidėvėjusi asfaltbetonio danga, rengiama nauja danga.

Rengiant žemės sankasą pėsčiųjų viadukui, kelio zonoje bus šalinamas augalinis gruntas (per 7 tūkst. kub. metrų). Šis gruntas bus panaudotas šlaitams tvirtinti. Bus įrengiamas drenažas, ties viaduku dalis esamų ryšių ir dujotiekio tinklų iškeliami ir rekonstruojami. Projekte numatyta pakloti apšvietimo tinklus, įrengti lietaus kanalizaciją.

Pėsčiųjų viaduko atramų pamatai numatyti dviejų tipų: gręžtiniai ir

gilieji. Viaduko atramos bus įrengtos iš monolitinio betono, o viaduko pandusų ir pagrindinių atramų šalutinės kolonos bus plieninės.

Viaduko plieninės konstrukcijos bus gaminamos gamykloje ir į statybvietę atgabenti arkos segmentai. Čia jie bus tarpusavyje suvirinami. Po to visa 58 metrų ilgio, 77 tonų svorio arka dviem kranais bus keliama ant atramų.

Viadukų laiptų ir pandusų konstrukcijos bus gelžbetoninės. Ant viaduko perdangos, pandusų ir laiptų numatyta montuoti metalinius cinkuotus turėklus.

Įrengiant paviršines lietaus nuotėkų sistemas, abiejose kelio pusėse prie autobusų stotelių bus suformuoti pakelės grioviai vandeniui nuvesti. Griovių galuose bus įrengti vandens surinkimo šuliniai.

Asfaltbetonio danga bus klojama kelių tipų. 10 centimetrų storio asfaltbetonio pagrindo sluoksnis bus rengiamas žiedinėse sankryžose ir magistralės platinimuose bei jungiamuosiuose keliuose. Apatiniai asfaltbetonio sluoksniai numatyti 6 centimetrų storio. Magistralinio kelio greitėjimo/lėtėjimo ir sustojimo juostose numatyta įrengti įtempius absorbuojančios membranos (SAMI) sluoksnį. Tose vietose, kur asfalto dangą reikės nufrezuoti pašalinant nelygumus, bus klojamas išlyginamasis sluoksnis. Viršutiniai asfaltbetonio sluoksniai bus rengiami 3-4 centimetrų storio.

Pėsčiųjų ir dviračių takai bus rengiami ties sankryža su Ukmerge, abiejose magistralės pusėse nuo įvažiavimų į Ukmergę ir Jogvilų link rengiamų autobusų stotelių. Takų plotis – nuo 1 iki 3,24 metro. Takai bus apjuosti vejiniiais bortais, saugumo salelėse ir žiedinėse sankryžose bus rengiami granitiniai bortai. Saugumo salelėse bus paklotos betono trinkelės, žieduose – granito trinkelės. Naujai statomas viadukas bei jungiamųjų kelių žiedai bus apšviesti įrengiant 22 atramas. Eismo saugumui užtikrinti taip pat bus statomi nauji kelio ženklai, įrengiami apsauginiai kelio barjerai, 125 metrų ilgio apsauginė tvora gyvūnams, statomi signaliniai stulpeliai. Iš viso darbai bus atliekami 1,223 kilometro ilgio magistralės ruože.

Kitas šio projekto objektas – Pasvalio rajone. Ten vykdoma valstybinės reikšmės magistralinio kelio A10 Panevėžys–Pasvalys–Ryga 38,7 kilometro sankryžos su rajoniniu keliu Nr. 3101 Pasvalys–Vabalninkas rekonstrukcija į žiedinę. Darbai jau vyksta.

Bendra sutarties kaina su PVM – 7 milijonai eurų.

AB „Panevėžio keliai“ plačiu mastu pradėjus naudoti pažangią įrenginių valdymo sistemą, pagrįstą GPS technologija, bene pirmieji į objektą įžengia Technologinio skyriaus darbuotojai. Nuotraukoje – Domas Dabulevičius.

Darbai „Via Baltica“ traseje. Nuotraukoje iš kairės: DVP Nr. 5 kelininkai Nerijus Simanavičius, Linas Čekanauskas, Gintautas Kučinskas.

Atnaujinama danga Panevėžio aplinkkelyje

„Panevėžio kelių“ specialistai šiais metais turi darbo ir netoli namų – Panevėžio aplinkkelyje. 2014 metų pabaigoje įsigaliojo sutartis su LAKD dėl valstybinės reikšmės magistralinio kelio A17 ruožo 0,00 iki 22,249 kilometro dangos taisymo darbų.

Projektas apima susidėvėjusios asfalto dangos frezavimo, dangos atnaujinimo asfalto mišiniu darbus, taip pat dalinį kelio paviršiaus apdaro įrengimą daugiau kaip 22 kilometrų ruože.

„Frezavimo, duobių užtaisymo darbai jau baigti, liko paviršiaus

apdaro įrengimas“, – apie projekto vykdymą pasakojo AB „Panevėžio keliai“ Panevėžio filialo direktoriaus pavaduotojas statybai Saulius Stravinskas.

Paviršiaus apdaras rengiamas trijų regionų keliuose

Paviršiaus apdarą šiais metais „Panevėžio keliai“ rengia trijuose regionuose. 2015 metų kovą pasirašytos trys sutartys dėl valstybinės reikšmės automobilių kelių asfalto dangų paprastojo remonto – paviršiaus apdaro įrengimo. VĮ „Panevėžio regiono keliai“ prižiūriuose ruožuose remontoas kelio atkarpas, kurių bendras ilgis 20,54 kilometro.

Paviršiaus apdaras Utenos regione bus įrengiamas vadovaujantis 2015 metų kovo 20 dienos sutartimi su LAKD. Paprastojo remonto darbai bus atliekami kelių ruožuose, kurių bendras ilgis – 23,67 kilometro.

Šiaulių regione kelio paviršiaus apdaras bus rengiamas kelio Pakruojis–Linkuva atkarpoje nuo 11,950 iki 14,910 kilometro ir kelio Joniškis–Žeimelis–Pasvalys (Noreikiai) pusės kilometro ruože, nuo 35,490 iki 35,990 kilometro.

„Darbai vykdomi visuose trijuo-

GYVENIMO GROŽI KURIA TIK LABAI STIPRŪS ŽMONĖS

AB „Panevėžio keliai“ kolektyvas 2015 metų pradžioje su liūdesiu į paskutinąją kelionę palydėjo du savo kolegas, kurių gyvenimo ir profesinis kelias buvo vos įpusėtas. Atsisveikinome su žmonėmis, kurie buvo talentingi vadovai ir turėjo daug planų ateičiai. Sunkios ir klastingos ligos atėmė iš šeimų, iš mūsų visų „Panevėžio kelių“ Rokiškio filialo direktorių Almantą Pupelį ir „Panevėžio kelių“ darbų vykdymo padalinio vadovą Vitą Matuzą. Nuoširdžiai užjaučiame jų artimuosius.

Likimas taip lėmė, kad praktiškai juos užklupusių nelaimių ir ligų išvakarėse „Kelio žmonių“ kūrybinės grupės darbuotojos kalbino dabar jau a. a. kolegas, prašydamos pasidalyti savo prisiminimais naujai rengiamai knygai „Kelio žmonės“. Gerbdami išėjusiųjų mūsų kolegų atminimą, šiandien pateikiame jų mintis ir pasakojimus, išsakytus prieš pat išeinant.

ALMANTAS PUPELIS, AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ ROKIŠKIO FILIALO DIREKTORIUS (1958 M. GRUODŽIO 28 D. – 2015 M. SAUSIO 17 D.)

Almantas Pupelis.

– Šiuo metu Rokiškio filiale dirba beveik 200 žmonių. Pusė iš jų – sezoniniai darbuotojai, o kiti – nuolatinis kolektyvo branduolys. Mes dirbame ne tik Rokiškio krašte, bet ir visoje Rytų Aukštaitijos zonoje:

Per pastaruosius 8 metus Rokiškio filiale įvyko didelė kartų kaita. Nemažai mūsų inžinerinio, techninio, vadybos personalo, tie žmonės, kurie buvo pirmojoje „Kelio žmonių“ knygoje pristatomi kaip veteranai, jau išėjo į pensiją, o vietoj jų atėjo jauni darbuotojai. Kolektyvas smarkiai atsijaunino, šiuo metu senosios kartos dirbančių žmonių turime nebedaug – gal 2–3, tarp jų ir aš. Matau, kad ir aš jau galiu būti priskiriamas prie veteranų. Nes 2014-aisiais suėjo 33 metai, kai čia dirbu.

Manau, kad dabar mūsų kolektyvas jaunas ir labai perspek-

tyvus. Mes neplėtėme fizinių savo pajėgumų – nepripirkome daugiau traktorių, nepastatėme daugiau bazių, bet pradėjome gamyboje daugiau naudoti šiuolaikinių technologijų, automatišnių valdymo sistemų, įdiegėme transporto valdymo kontrolę – GPS, su skaitmeniniais projektais dirbame. Per tuos 8 metus užlipome ant aukštesnio technologinio laiptelio. Anksčiau darbų vykdytojas nešiodavosi nivelyrą, matuoklę, o dabar nebelabai kas nori taip dirbti. Juk yra palydovinė niveliacijos sistema.

Kupiškio, Zarasų, Ignalinos, Anykščių rajonuose. Iki pat Molėtų.

Nepasakyčiau, kad pas mus krizė prasidėjo iškart, vos atėjus 2008-iesiems. Darbų, laimėję anksčiau vykusius konkursus, turėjome keleriems metams į priekį,

tad 2007–2008 metais dar dirbome įprastai. Tik kiek vėliau, maždaug 2009–2010 metais, darbų pradėjo

nukelta į **14 psl.**

VYTAS MATUZAS, AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ PANEVĖŽIO FILIALO PADALINIO VADOVAS (1960 M. BALANDŽIO 10 D. – 2015 M. VASARIO 1 D.)

Vytas Matuzas.

– Gimiau 1960 metais Marijampolės rajone. Baigęs vidurinę, įgijau techniko-mechaniko specialybę. Po mokslų Kaune buvau pašauktas į sovietinę armiją. Grįžęs iš jos įsidarbinau vairuotoju Jonavos maisto prekių susivienijime. Po pusmečio pakilau į vyriausiojo inžinieriaus pareigas, o dar po pusės metų tapau direktoriaus pavaduotoju.

Dirbdamas šioje įmonėje baigiau universitetines prekybos ekonomikos studijas Vilniuje ir tapau UAB „Orintas“ direktoriumi. Važiavau dirbti į Ukrainą, pagrindines savo pareigas atlikdavau Kijeve. Pusantrų metų dirbau granito karjere, su kolegomis malėme skaldą.

Prasidėjus 1990-ųjų perversmui, išsiskyrėme ir aš sukūriau nuosavą uždarają akcinę bendrovę. Šią įmonę turėjau dešimtmetį. Iš prekybos ir reklamos „persimetėme“ į prekybą automobiliais, pargabentais iš Vokietijos. Vėliau pakeitėme importo šalį, importavome iš Rusi-

jos ir Ukrainos. Kai įmonės veikla buvo nutraukta, vėl grįžau dirbuotis į tą pačią įmonę Ukrainoje, buvau direktoriaus padėjėjas.

Po dvejų Ukrainoje praleistų metų grįžau į Lietuvą. Grįžęs, 2004-aisiais, pagaliau pasiekiau AB „Panevėžio keliai“. Mano pirmosios pareigos „Panevėžio keliuose“ buvo meistro. Dirbau Vitalijaus Pautenio vadovaujamame padalinyje. Susirgus V. Pauteniui, tapau vyriausiojo darbų vadovu, o mano kolegai palikus šį pasaulį jo pareigas perėmiau aš – tapau padalinio vadovu.

Pagrindinės mano pareigos buvo karjerų eksploatacija, priežiūra ir smėlio, žvyro ruošimas. Bene didžiausia mano darbo nauda – medžiagų gamyba.

Berčiūnų karjere teko dirbti su

nukelta į **14 psl.**

JUBILIEJINIS AB „PANEVŽIO KELIAI“ SVEIKINIMAS

**Gerbiami užsakovai,
partneriai, kolegos kelininkai
ir geležinkelininkai, veteranai,
AB „Panevėžio keliai“ įmonių
grupės darbuotojai,**

2015 metai – jubiliejiniai visiems Lietuvos žmonėms, taip pat ir visai kelininkų bendruomenei. Prieš 25 metus atkurta Lietuvos Respublikos nepriklausomybė davė pradžią ir naujam, jau nepriklausomos Lietuvos kelių istorijos etapui. Sveikiname visus, koja kojon žengiančius šiuo laisvės keliu.

Šiomet 50-ąsias veiklos metines ir 25 metų darbo laisvoje Lietuvoje sukaktį mini ir mūsų bendrovės, savo veiklos istoriją skaičiuojančios nuo 1965-ųjų. Į jubiliejinus metus „Panevėžio keliai“ žengė kaip viena didžiausių Baltijos šalyse lietuviško kapitalo kelių, geležinkelių ir pastatų statybos kompanijų grupė, išvysčiusi didžiulį dukterinių ir asocijuotų įmonių tinklą, apimančią Baltijos šalis, Skandinaviją, Lenkiją, Ukrainą bei sudėtingas ir prieštaringas Rusijos Federacijos rinkas.

Esame pripažįstami kaip patyrę savo srities profesionalai, pasitikėjimą suteikia įgyvendinti sudėtingi didelės apimties projektai. Lietuvoje už darbų kokybę esame įvertinti konkurso „Lietuvos metų gaminy“ apdovanojimu, už kuriamas šiuolaikiškas technologijas – „Inovacijų prizą“. Už darbų kokybę valstybiniu apdovanojimu esame įvertinti ir kaimyninėje Latvijoje, kur AB „Panevėžio keliai“ tiesiogiai dirba daugiau kaip penkerius metus.

Siekdami išsaugoti ir įamžinti kelių sektoriuje dirbančių bei jau pasitraukusių iš aktyvios profesinės veiklos žmonių unikalią patirtį ir išpūdžius, užsakovams, partneriams, kolegoms kelininkams, geležinkelininkams, veteranams ir bendrovės darbuotojams mes rengiame jubiliejinę dovaną. Rudenį planuojame atiduoti spausdinti knygą „Kelio žmonės. II dalis“. Tai – 2008 metais išleistos knygos „Kelio žmonės“ tęsinys.

Knygoje mintimis sutiko pasidalinti Lietuvos Respublikos Vyriausybės atstovai, Nepriklausomos Lietuvos susisiekimo ministrai, mokslininkai, susisiekimo sektorių administruojantys specialistai, savivaldybių atstovai, verslo partneriai, ilgamečiai ir neseniai karjerą pradėję kelininkai – įmonių darbuotojai. Tikimės, kad ši dovana visų bus sutikta palankiai.

50-ąsias veiklos metines mūsų bendrovės mini nestandartiškai ir kitose srityse. Artėjant jubiliejiniam metams mūsų žmonės priėmė sprendimą pakeisti tradicijas. Šventines lėšas – ne pravalgyti, o jomis pasidalinti. Padėti tiems, kurie patys sau padėti negali. Taip „Panevėžio kelių“ ir jos įmonių darbuotojų sprendimu dviem organizacijoms – „Maisto bankui“ ir „Bėdų turgui“ – buvo įteikti paramos čekiai. Bendrovės skyrė 15

tūkst. eurų (daugiau kaip 50 tūkst. litų) paramą.

„Panevėžio kelių“ bendrovių darbuotojams ir jų artimiesiems skirta šventė, vykusi kovo 21 dieną „Cido“ arenoje Panevėžyje, subūrė bemaž penkis tūkstančius kelininkų ir jų šeimų narių. Pirmą kartą mūsų bendrovės švenčių istorijoje scenoje žiūrovams šoko ir dainavo jų ko-

legos – įmonių darbuotojai.

Jubiliejinį koncertą vertiname kaip didžiulį socialinį projektą. Į jį įsilieję žinomi atlikėjai negailėjo nei jėgų, nei laiko, kad mūsų darbuotojai atrodytų kaip tikri scenos profesionalai. Nuoširdžiai dėkojame visiems, padėjusiems sukurti, paruošti ir realizuoti jaudinančią programą. Mūsų įmonių žmonėms esame dė-

kingi už nuoširdumą, išradingumą ir drąsą, žengiant į didžiąją sceną.

AB „Panevėžio keliai“ savo veikloje vadovaujasi pagarbos žmogui ir visuomenei vertybiniais principais, socialinė atsakomybė yra mūsų verslo strategijos dalis. Nuoširdžiai kuriame tai, kas mums visiems svarbu, brangu ir reikalinga. Kurdami kelių suteikiame

jam gyvybę. Tai – mūsų filosofija ir praktika, moralinis įsipareigojimas, kurį prisiimame laisva valia, nes taip suprantame savo paskirtį.

Dar kartą sveikiname visus mūsų ir Jūsų šventės proga.

AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas

„Laba diena, noriu informuoti, kad iš Jūsų paaukotų pinigų jau padėta šiems žmonėms.

Mariui iš Prienų socialinės globos namų. Vaikinas po nelaimingo atsitikimo liko neįgalus ir dabar juda su neįgaliojo vežimėlio pagalba. Metus nebenorėjęs gyventi, jis pamažu atsitaisia kitokiam gyvenimui. Teko daug ko išmokyti iš naujo – valgyti, laikyti galvą ir pusiausvyrą, neiškristi iš vežimėlio ir t. t. Mama ir tėtis mirę, broliai namuose neturėjo galimybės priimti visišką negalią turinčio vaikiną, nes jam reikėjo specialios priežiūros, tad Marius gyvena valdiškuose namuose. Ir, žinoma, svajoja apie savarankišką gyvenimą. Laidos transliacija birželio 13 dieną.

Gintaro iš Telšių rajono Vainočių kaimo istorija tokia. Darbą paliko, tiesiogine prasme, nepavilkdamas kojų. Tuomet jam tebuvo 48 metai. Netrukus likimas kirto dvigubą smūgį – jam diagnozuota mieloma, labai klastingas vėžys, nuo kurio taip išretėja kaulai, kad lūžta nuo mažiausio smūgio, ir dar – po stuburo auglio operacijos paralyžiavo apatinę kūno dalį. Žiauru – sirgti vėžiu neįgaliojo ratukuose.

Na, bet Gintaras nepasiduoda jau dvejus metus, jam dabar 50 metų. Ligos jį labai nuskurdino, nekom-

pensuojamųjų vaistų neįperka, gyvena vienas iš neįgalumo pašalpos. Ateina padėti tik buvusi žmona.

500 eurų perdavėme poniai Irenai iš Kaišiadorių rajono, kad išsipildytų jos sena svajonė po daug metų vėl atsigerti vandens iš nuosavo šulinio. O jo neteko po melioracijos darbų, dabar geriamą vandenį tenka neštis iš kaimyninės sodybos arba iš drenažo. Nors didžiausia jos bėda – prieš porą mėnesių paaiškėjusi pažengusi onkologinė liga, kurios gydyti negalima dėl turimos epilepsijos ir specifinės depresijos. Laidos eteris gegužės 23 dieną.

Tad štai šiems trims žmonėms atiduota po 500 eurų. Jei transliacijų dieną neturėsite galimybės pamatyti laidų, jas galima pažiūrėti internete – www.mediateka.lt.

Tad ačiū Jums už gražią idėją prisijungti prie mūsų laidos rėmėjų“, – **laidos „Bėdų turgus“ redaktorė Rasa Urbelytė.**

„Galiu pasididžiuoti savo vadovais, kurie supranta kitų bėdas ir realiai padeda. „Bėdų turgaus“ kolektyvas irgi

Atsiliepimai

toks pat nuostabus savo darbais“, – **Ramutė Varnaitė, AB „Panevėžio keliai“ projektų inžinierė.**

„Tikrai labai malonu skaityti ir matyti tokius dalykus“, – **Daiva Ramonienė, AB „Panevėžio keliai“ kainų ekonomistė.**

„Skaitau Jūsų laišką ir džiaugiuosi... Džiaugiuosi ne tik gražia jubiliejinė sukaktimi, bet labiausiai tuo, kaip ji buvo paminėta – socialiniu projektu, kuris įjungė ir darbuotojus... Šauni idėja! Linkime visam Jūsų kolektyvui – gausiai kelininkų šeimai – kuo geriausios sėkmės visose veiklose“, – **Zita Dubickienė, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos Biudžeto ir valstybės turto valdymo departamento direktoriaus pavaduotoja.**

„Bendrovės „Omnitel“ ir savo vardu noriu pasveikinti Jus gražaus jubiliejaus proga. Džiaugiamės su Jumis kartu ir dėkojame už bendradarbiavimą ir partnerystę. Linkime visokeriopos sėkmės Jūsų prasmingoje veikloje“, – **Inga Mikolaitienė, korporatyvinių klientų sprendimų vadovė.**

„Ir aš sveikinu Jus ir Jūsų kolektyvą 50-ųjų veiklos metinių proga! Esate tikrai šauni komanda, kurią subūrė puikūs vadovai! Malonu, kad šią sukaktį Jūsų bendrovė pasitinka nestandartiškai ir kitose srityse, o šventines lėšas numatė ne „pravalgyti“, o jomis pasidalinti, padėti tiems, kurie patys sau padėti negali, pervadant pinigus „Maisto bankui“ ir „Bėdų turgui“.

Norėčiau Jus informuoti, kad panašioje situacijoje atsidūrė ir ilgametė LAKD darbuotoja Elvyra Surdokaitė, dėl ligos (diagnozuotas vėžys) prieš kelerius metus ji buvo priversta išeiti iš darbo ir tęsti gydymą, nesulaukus pensinio amžiaus. Šiuo metu ji gyvena iš nė poros šimtų eurų per mėnesį nesiekiančios ligonių pensijos, tad net ir šventiniam stalui, be kruopų ar makaronų, nelabai gali sau ką pasiruošti. Jau nekalbant apie vitaminus ar sveikatos stiprinimo procedūras, sanatorijas. Elvyra pati niekuo nesiskundžia ir neprašo niekieno pagalbos.

Ir aš Jums rašau, nors ji manęs to neprašė. Tiesiog norisi kaip nors padėti kolegei. Gal atsirastų galimybė paskirti jai, tarkim, nors ir nedidelę, bet nuolatinę „stipendiją“, nes vienkartinę pašalpą ir yra – tik vienkartinę! Ačiū bet kokiui atveju“, – **Renata Audronė Vaisaitė, Eismo saugumo skyriaus vyriausioji specialistė, Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos.**

„Panevėžio kelių“ bendrovių darbuotojams ir jų artimiesiems skirta šventė, vykusi kovo 21 dieną „Cido“ arenoje Panevėžyje, subūrė bemaž penkis tūkstančius kelininkų ir jų šeimų narių.

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

atkelta iš **1 psl.**

dvės, kur save realizuoti, o antrasis atsisakė šio projekto likus dviem savaitėms iki koncerto, konstatavęs, kad to, ką esame sumanę, padaryti fiziškai neįmanoma. Aki-vaizdu, kad klydo.

Jubiliejinio ekspreso užkulisiuose ir scenoje, kad renginys būtų įgyvendintas, kovo 21-ąją dirbo 250 atlikėjų, techninio ir aptarnaujančiojo personalo, dešimtis tonų sverianti reikalinga įranga buvo gabenama vilkikais dar trys dienos iki koncerto. Tris paskutines savaites vyko intensyvos repeticijos Panevėžyje, Vilniuje, Kaune, Utenoje ir Rokiškyje.

Renginio metu atlikėjams reikėjo prisijaukinti arenos viduryje sumontuotą sceną, o tai net profesionalams sunkiai perkandamas riešutėlis. Ar skeptikai buvo teisūs, sprendė žiūrovai. Regis, scenoje skambėję kūriniai ir vykę pasirodymai abejingų nepaliko nei parteryje, nei tribūnose.

Dėkojo už didžiulę drąsą

„Nuoširdžiai dėkojame visiems, padėjusiems sukurti, paruošti ir realizuoti jaudinančią programą, skirtą bendrovės 50 metų sukakčiai paminėti.

Ačiū už nuoširdų darbą Jubiliejinio ekspreso organizatoriams, techniniam personalui, už įkvėpimą ir profesionalumą – kūrybiniams darbuotojams, atlikėjams. Mūsų įmonių žmonėms esame dėkingi už drąsą žengiant į didžiulę sceną. Jūs pasirodėte puikiai.

Renginys buvo neeilinis, jaudino savo nuoširdumu, stebino profesionalumu, suteikė daugybę gerų emocijų visiems žiūrovams. Manome, kad dar ilgai šios šventės prisiminimai, išsaugotos akimirkos džiugins ir tiesiogiai jame dalyvavusius, ir jį stebėjusius“, – su nuoširdžia pagarba ir padėka savo nuomone išsakė AB „Panevėžio keliai“ stebėtojų taryba, valdyba, generalinis direktorius Virmantas Puidokas.

Virš scenos – 16 tonų svorio „varveklis“

Techninį aptarnavimą vykdžiusios kompanijos „Combo United Service“ direktoriaus Skirmanto Bajoro teigimu, Jubiliejinis ekspresas buvo išskirtinis ir tuo, kad scena buvo statoma arenos viduryje, o tai įpareigojo pritaikyti kitokius, gerokai sudėtingesnius, garso ir vaizdo transliavimo, apšvietimo sprendinius.

Visas koncertas faktiškai vyko ant sintetinio ledo, kuris buvo atidengtas tik finale. Scenografo Andriaus Virbicko pasiūlyti erdvės apipavidalinimo sprendimai – LED ekranų „varveklis“ virš scenos – dar turėjo pereiti griežtą inžinierių patikrą ir tapo galvosūkiu „Combo“ komandai: ar tokias apkrovas išlaikys „Cido“ arenos sijos, nes bendras įrangos svoris sudarė daugiau nei 16 tonų.

Jubiliejinio ekspreso vardu pavadintame renginyje traukinių stoties perono atmosferą kūrė Juozo Miltinio teatro aktoriaus Andriaus Povilausko vadovaujamos dramos studijos nariai ir teatro „Menas“ aktoriai. AB „Panevėžio keliai“ Jubiliejiniam ekspresui vadovavo traukinio viršininkas Rolandas Vilkončius ir vagono-restorano sandėlio raktus pametusi bufetininkė Stefutė (aktorė Violeta Mičiulienė). Pastaroji rizikavo netekti darbo, nes negalėjo improvizuoto traukinio keleiviams pasiūlyti jokių vaišių.

Kaip didelis siurprizas

Jeigu tą dieną būtų buvę dalinami medaliai už drąsą, vienas iš jų būtų atitekęs AB „Panevėžio keliai“ projekto dalies vadovui Artūrai Ačylovui. Bendrovės projektavimo skyriaus darbuotojas renginiui ruošėsi savarankiškai, jis atliko savo sukurtą dainą apie „Panevėžio kelius“ ir projektuotojus. Pagal pirminį planą pasirodyti jie turėjo trise, tačiau renginio dieną Artūras liko vienas, bet savo sumanymo neatsisakė.

„Buvo smagu matyti kolegas, dalyvaujančius įvairiuose pasirody-

Nelaimėlės bufetininkės personažą renginiui sukūrusi aktorė Violeta Mičiulienė taip pat buvo ir viena pagrindinių renginio režisierių bei scenarijaus autorių.

Grupė „16 Hz“ pasirodymui rengė „Sostinės gatvių“ įmonės darbuotojus, kurie gaudė pakeleivingas mašinas magistralėje Vilnius–Kaunas ir išgalvojo naują gyvenimą su legendine „Hiperbolės“ daina.

Projektavimo skyriaus darbuotojas Artūras Ačylovas atliko savo sukurtą dainą apie „Panevėžio kelius“ ir projektuotojus.

Teatralizuotą lazerių šou žiūrovams dovanojo Panevėžio statybos tresto kolektyvas.

muose, taip pat tuos, kurie sėdėjo tribūnose ir stipriai palaikė savus. Visas koncertas atrodė visiems, taip pat ir man, kaip didelis siurprizas. Labiausiai patiko, be abejonės, šokių kolektyvas.

Norėjome pristatyti savo nediduką projektavimo skyrių, dėl tam tikrų aplinkybių likau vienas, tačiau stipriai palaikė saviškai iš tribūnų. Didelės scenos baimės neturiu, bet prieš visą „Cido“ areną tikrai buvo jaudulys. Įspūdžiai? Manau, dauguma atsakytų, kad užlipus ant

nukelta į **8 psl.**

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

atkelta iš **7 psl.**

scenos prieš maždaug 5000 žiūrovų ir sulaukus šiltų plojimų apima pats geriausias jausmas.

Ar sutikčiau paruošti numerį kitam renginiui? Žinoma, manau, ir daugiau projektuotojų pakiltų į sceną“, – kalbėjo Artūras Ačylovas.

Pranoko geriausius lūkesčius

Grupė „16 Hz“ pasirodymui rengė „Sostinės gatvių“ įmonės darbuotojus, kurie gaudė pakeleivingas mašinas magistralėje Vilnius–Kauņas ir išgalvojo naują gyvenimą su legendine „Hiperbolės“ daina.

„Žinia apie dirbančiųjų įtraukimą į koncertinį renginį atrodė kaip fix idėja. Nemaniau, kad renginys bus geras, bet... su kiekviena repeticija atrodė, kad tai įgyvendinama, o pats vakaras buvo tikrai nuostabus, jis pranoko geriausius lūkesčius. Į veiksmą buvo įsitraukę visi kolektyvai, tiek esantys scenoje, tiek žiūrovai. Manau, kad šios idėjos autorius ar autoriai tikrai nusipelnė pagarbos. Visi, kas buvo scenoje, savo pasirodymu įžiebė ugnį ir visiems žiūrovams. Tad renginio organizatoriams tariau nuoširdžiausią ačiū“, – sakė ilgametis „Sostinės gatvių“ direktorius Saulius Radzevičius, nors iš aktyvios profesinės veiklos jau pasitraukęs, bet prie koncertinės programos vis tiek prisidėjęs.

„Džiugu, kad kolegos pasiryžo dalyvauti. Sutikau ir aš, kadangi norėjau išbandyti save. Nauja patirtis, naujas išbandymas. Išaiškėjo, kad mūsų kolektyvo darbuotojai turi slaptų talentų. Sutikčiau dalyvauti ir kitame panašiam projekte. Gal visai įdomu būtų sudalyvauti su Inga Jankauskaite“, – įspūdiškai dalijosi „Sostinės gatvių“ darbuotoja Česlava Simanynienė.

Inžinieriaus Gintaro Simanyno prisiminimai apie dalyvavimą programoje mažiau entuziastingi: „Įspūdį padarė nebloga. Ypač nustebino labai geras Edmundo Butkaus balsas. Žinoma, teko pajusti scenos baimę, tačiau labai netrukdo.

Ryškiausias įspūdis iš repeticijų turbūt tai, kad niekaip jų nepavyko pradėti ir viską teko daryti paskutiniu momentu. Daugiau numerių ruošti nesutikčiau. Tai buvo vienintelis ir nepakartojamas patyrimas, įvykstantis kartą gyvenime. Tegu toks ir lieka.“

Pagal pirminį sumanymą, tiek „Panevėžio kelių“ projektuotojai, tiek „Sostinės gatvių“ kolektyvas scenoje turėjo pasirodyti su kita žinoma popmuzikos grupe. Derybos su grupės vadybininku galiausiai buvo nutrauktos, nes nepavyko su-

sitarti dėl leidimo filmuoti, fotografuoti renginį ir skelbti tą medžiagą viešai. Taigi likus dviem savaitėms iki renginio padėti parengti nestandartinę programą sutiko „16 Hz“ kolektyvas, lanksčiai į savo darbotvarkę įspraudęs repeticijas, garso takelio įrašymą ir suderinęs laiką su taip pat įtemptai dirbančiais „Sostinės gatvių“ darbuotojais.

„Man asmeniškai pasiryžti dalyvauti renginyje nebuvo lengva, nes tikrai jaučiau scenos baimę, kuri, mano nuostabai, dingo vos užlipus į sceną. Iš tikrųjų labai padaršino šilta, draugiška aplinka: puikūs „16 Hz“ atlikėjai, Zarasų, Utenos, Ukmergės, Panevėžio atlikėjai, kolegos, žiūrovai, organizatoriai ir kiti mieli žmonės, kurių nepamirėjau.

Labai džiaugiuosi nauja patirtimi, tai pat savo kolegomis. Kiekvienas iš jų tikrai labai nuoširdžiai ruošėsi, repetavo. Džiaugiuosi visų atlikėjų drąsa ir tuo, kad šis renginys dar labiau suvienijo mūsų draugišką kolektyvą, taip pat AB „Panevėžio keliai“ šeimą. Na, o dėl kito numerio, manau, pagalvočiau, juk ledai jau pralaužti!“ – kalbėjo UAB „Sostinės gatvės“ personalo vadybininkė-administratore Jūratė Matiejūnienė.

UAB „Sostinės gatvės“ Jubiliejiname eksprese atstovavo darbų vadovas Edmundas Butkus, inžinierius Gintaras Simanynas, buhalterė-kaslininkė Česlava Simanynienė, buhalterė-apskaitininkė Vilma Ažukienė ir jos sesuo Loreta Rakauskaitė, vyriausioji buhalterė

Inga Sprindžiūnienė, Jūratė Matiejūnienė, Saulius Radzevičius.

Darbuotojų dalyvavimas suteikė išskirtinumo

Teatralizuotą lazerių šou žiūrovams dovanojo Panevėžio statybos tresto kolektyvas. Statybininkams parengti pasirodymą padėjo aktorius Andrius Povilauskas.

„Renginys išties buvo labai įspūdingas ir netradicinis. Smagu, kad jums pavyko į programą įtraukti ir darbuotojus. Tai suteikė šventei išskirtinumo. Mūsų manymu, tai puikus ne tik „Team building“as“, bet kartu renginys patiems darbuotojams ir jų šeimų nariams.

Jubiliejinės šventės tema ir formatas įpareigojo atstovauti „Panevėžio kelių“ grupės įmonei Panevėžio statybos trestui. Norėjosi išskirtinio ir netradicinio numerio, manome, kad mums tai pavyko. Viskas buvo puiku. Nauja ir labai įdomi patirtis. Ar sutiktume paruošti numerį ir kitam renginiui? Taip, sutiktume. Pasirinkimas priklausytų nuo renginio formato ir temos“, – apibendrintus PST darbuotojų, dalyvavusių programoje, komentarus išsakė Panevėžio statybos tresto marketingo vadovė Jurgita Jaramičienė.

Panevėžio statybos trestui Jubiliejiname eksprese atstovavo marketingo vadovė Jurgita Jaramičienė, projektų inžinierė Violeta Krasaus-

„Panevėžio kelių“ himno „Kelio vyrai“ kūrėjas Virgis Stakėnas pasirodymui rengė Zarasų ir Utenos kelininkus. „Zarasų automobilių kelių“ ir „Aukštaitijos trakto“ bendrovių darbuotojai susiliejo į chorą „Kelio žvyras“.

Su Gyčiu Paškevičiumi scenoje taip pat pasirodė „Ukmergės kelių“ bendrovės technikos direktorius Svetoslavas Kondrašovas ir vyriausioji buhalterė Aušra Grigienė.

Vienos valsą šoka (iš kairės) Airinė Liesiūtė, Mantas Poznanskis, Rasa Kavaliauskienė, Gintautas Rutkauskas.

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

kienė, projekto dalies vadovė Rita Pakštienė, pardavimų vadybininkas Aidas Kauneckas, projektų vadybininkas Remigijus Stankaitis, konstruktoriai Mindaugas Šalkauskas ir Giedrius Venckus.

Sunkiausia – išmokti judėti scenoje

„Panevėžio kelių“ darbuotojų chorą Jubiliejiniame ekspresui ruošė scenos grandas Gytis Paškevičius. Choras atliko dainas „Dalužė“ ir „Mano kraštas“.

Rengiant šią programą įtampos tikrai netrūko. Bent tris savaites darbuotojai negalėjo pradėti ruošti pasirodymui dėl atliekų užpuolusio

viruso, nors pat Gytis Paškevičius, kurio patirtis scenoje skaičiuojama dešimtmečiais, tikino, kad viską spėsime ir nieko sudėtingo čia nėra.

Ilgas laukimas gerokai išretino chorisų gretas, ir iš penkiolikos užsiregistravusiųjų liko tik aštuoni. Kaip „Panevėžio kelių“ darbuotojai prisipažino jau repeticijų metu, sunkiausia buvo ne dainuoti, o išmokti judėti scenoje.

„Panevėžio kelių“ chore drauge su Gytium Paškevičium dainavo vyriausioji buhalterė Roma Sinkevičienė, sveikatos priežiūros specialistė Zita Mockienė, vyresnioji buhalterė Inga Jurgaitienė su dukra Justina Jurgaityte, vyriausiosios buhalterės pavaduotoja Inga Ju-

revičienė, buhalterė-apskaitininkė Jolanta Drobužienė, ekonomistė Aušra Mikšienė, plėtros direktorius Eugenijus Rečiūnas.

Virgio Stakėno į rūbinę neįleido

Su Gytium Paškevičiumi scenoje taip pat pasirodė „Ukmergės kelių“ bendrovės technikos direktorius Svetoslavas Kondrašovas ir vyriausioji buhalterė Aušra Grigienė. „Tu vėjo paklausk“ scenoje skambėjo gyvai, ukmergiškius aktyviai palaikė jų kolegos tribūnose. „Ukmergės kelių“ atstovams „Cido“ arenos scena didelės baimės lyg ir nekėlė: Aušra dainuoja Ukmergės miesto

„Užburia tos žalios akys...“, – dainuoja Ieva Zabilevičiūtė ir kolektyvo „Sare Roma“ įkūrėjas Ištvanas Kvikas.

Sirtakų šoka (iš kairės) Vitalijus Bartkus, Gintautas Rutkauskas, Domas Dabulevičius, Mantas Poznanskis, Rimantas Vaičiūnas, Anicetas Stankūnas, Artūras Bučas.

„Nepamatuojamai svarbus tapo ir grupės „Sare Roma“ visų atlikėjų geranoriškas požiūris, kantrybė, nuoširdus dalijimasis scenine patirtimi bei uždegantis temperamentas“, – sakė Vaida Jėčienė (nuotraukoje ketvirta iš kairės).

Neįprastame vaidmenyje pasirodė „Panevėžio kelių“ bendrovės filialo Latvijoje direktorius Vitalis Maršcionka. Jis dirigavo orkestrui „Panevėžio garsas“.

chore.

„Aš dar mokykloje grojau ir dainavau estradiniame ansambliuke. Tada šokiuose buvo populiaru gyva muzika. Gytis Paškevičius yra vienas iš mėgstamiausių mano atlikėjų. Bendrauti ir kartu dainuoti su juo – tai buvo nepakartojamas jausmas. Atmosfera „Cido“ arenos užkulisuose koncerto dieną buvo nuostabi. Įsiminė epizodas su Virgiu Stakėnu. Jis buvo neįleistas į rūbinę, kur sceninius drabužius keitėsi moterys. „Vyrų ir moterų tarp artistų nėra. Visi mes – artistai“, – nusišypsojo Virgis.

Koncerto metu žiūrovai buvo nuostabūs. Ypač esame dėkingi „Ukmergės kelių“ palaikymo komandai. Jie ryškiai „žaliavo“ ir ošė kaip vėjas“, – dar neišblėsusiais įspūdžiais pasidalijo Svetoslavas Kondrašovas.

Džiaugiasi susipažinę su neeiline asmenybe

„Panevėžio kelių“ himno „Kelio vyrai“ kūrėjas Virgis Stakėnas pasirodymui rengė Zarasų ir Utenos kelininkus. „Zarasų automobilių kelių“ ir „Aukštaitijos trakto“ bendrovių darbuotojai susiliejo į chorą „Kelio žyvas“.

„Miela just savo indėlio prasmę. Širdis džiaugėsi matant ir „Kelio

žyvo“ chorisų degančias akis. Išsiskyrė kaip giminės“, – jau po koncerto sakė dainų autorius ir atlikėjas Virgis Stakėnas.

„Tai puiki dovana įmonės darbuotojams, ne tik dalyviams, bet ir mus palaikiusiems žiūrovams, šeimos nariams. Didelis pasididžiavimas, kad buvome vedantieji artistai finale, kur sudainavome mūsų įmonių grupės himną. Įsitikinome, kad Virgis Stakėnas ne tik garsus dainininkas, bet ir lyderis, idėjų generatorius. Repeticijų salėje Virgis parodė aukščiausią pilotą, priimdamas sceninius, techninius ir kūrybinius sprendimus. Džiaugiamės susipažinę su neeiline asmenybe. Jo dėka „Kelio žyvas“ sudalyvavo fotosesijoje ir muzikiniame vaizdo įrašė. Yra ką giminei parodyti!

Labai patiko bendrauti ir dirbti su choreografe Rūta. Ši gražuolė, nors dar jauna, sutramdė ir į vietą (scenoje) pastatė rimtus vyrus. Jautėme Rūtos atidų žvilgsnį, palaikymą ir renginio metu. Ačiū, Rūta!“ – „Kelio žyvo“ chorisų iš Zarasų vardu įspūdžiais dalinosi UAB „Zarasų automobilių keliai“ vyriausioji buhalterė Ligita Šiškienė.

Zarasų bendrovei Jubiliejiniame

nukelta į **10 psl.**

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

atkelta iš **9 psl.**

eksprese atstovavo Ligita Šiškienė, mechanizacijos padalinio vadovas Bronius Kederys, inžinierius Vytautas Sekonas.

UAB „Aukštaitijos traktas“ į jungtinį chorą, kuriam vadovavo žinomas kantri stiliaus muzikos atlikėjas, delegavo septynis darbuotojus. Bendrovei atstovavo vyresnysis darbų vadovas Artūras Meigys, darbininkas Jonas Musteikis, vairuotojas Algimantas Dinda, darbininkas Dainius Skardžius, direktoriaus pavaduotojas kokybei Gražvydas Gasiniauskas, asfaltbetonio maišyklės operatorius Valentinus Titenis, darbininkas Rolandas Skardžius.

„Turėjom tris repeticijas, kurios truko po 8–9 valandas, bet jos praėjo kaip nuostabi, trumpa akimirka. Kas galvojo, kad Virgis Stakėnas arogantiškas, pakeitė savo nuomonę kardinaliai. Tai ypač šiltas žmogus. Kiekviena jo daina turi savo istoriją. O jau nuotraukų kokių prisidarėme... Žodžiu, nuoširdus ačiū organizatoriams“, – sakė vyresnysis darbų vadovas Artūras Meigys.

Uteniškiai su zarasiškiais ir Virgiu Stakėnu šventei ruošė net keturis kūrinius: dainas „Erelio brolis“, „Snaudžia malūnas prie kelio“, „Seni draugai“ ir „Kelio vyrai“.

Vienam vakarui virto žaliaake

Nuoširdžiai šiame projekte dirbo grupė „Sare Roma“, su „Panevėžio kelių“ teisės ir personalo tarnybos vadove Vaida Jėčienė bei „Taisom kelią“ programos dalyve Ieva Zabi-

levičiūtė parengusi tris čigoniškos meilės ir aistros kupinas dainas.

Mėlynakė Ieva, siekdama maksimaliai atitikti sumanymą ir jos atliekamos dainos „Žalios akys“ turinį, vienam vakarui iš tiesų virto žaliaake.

Mažylį namuose šiuo metu auginanti Vaida Jėčienė tarp daugybės rūpesčių rado laiko vykti repetuoti į Vilnių ir paruošti su „Sare Roma“ dainą „Aš turtingas“.

Trečiasis kūrinys, kurį kartu su draugišku romų kolektyvu atliko Vaida Jėčienė ir Ieva Zabilevičiūtė, vadinosi „Meilės užteks“.

„Po daugelio metų vėl grįžti į sceną nebuvo lengva užduotis. Juolab, kad ir repeticijoms skirto laiko, atrodė, vis maža. Turbūt labiausiai įkvėpė renginio organizatorių tikėjimas tokia renginio koncepcija ir mumis. Kartu nepamatuojamai svarbus tapo ir grupės „Sare Roma“ visų atlikėjų geranoriškas požiūris, kantrybė, nuoširdus dalijimasis scenine patirtimi bei uždegantis temperamentas. O ir abiems sūnams tokios mamos „lopšinės“ labai patiko...“

Ypatinga buvo ir renginio generalinė repeticija, kurioje apsiijungė ir vieni kitus drąsino visos įmonių grupės įmonių darbuotojai-dalyviai. Juk jubiliejinį vakarą „Cido“ arena atrodė didelė ir sausakimša kaip niekada anksčiau“, – pasakojo Vaida Jėčienė.

Renginiui paruošė tris šokių

Bene daugiausiai prakaito ruošiantis šventei išliejo specialiai renginiui susibūrusi „Panevėžio kelių“ šokių grupė. Repetacijos vyko beveik kiekvieną vakarą tris savaites, renginio išvakarėse šokėjai jau repetavo tik ką sumontuotoje „Cido“ arenos scenoje,

Scenoje iš kairės: Nijolė Lukjančiuk, Danutė Blaškiene, Rasa Kavaliauskienė, Airinė Liesiūtė, Eglė Pučkytė, Greta Gražul, Kristina Vaičiūnaitė, Neringa Songailaitė.

kad bent kiek daugiau apsiprastų su nežinoma aplinka. Daugeliui jų tai buvo pirmosios repeticijos ir pirmasis pasirodymas scenoje.

Rūpestis, kad sumanymas gali nepavykti, iš šokių veidų išnyko jau po pirmosios repeticijų savaitės. Judesiai darėsi vis grakštesni ir labiau sinchronizuoti. Įveikus pirmuosius sunkumus šokėjai pradėjo kelti sau sudėtingesnį uždavinį: ne šiaip pašokti, o padaryti šokį įdomesnį, įtraukti sudėtingesnių elementų. Suknelių matavimasis ir šokiams tinkamų batelių paieška jau buvo lengvesnė pasirengimo dalis.

„Kas iš tikrųjų norėjo šokti, tas surado ir laiko, ir galimybių dalyvauti repeticijose“, – savo nuomonę išsakė Nijolė Lukjančiuk, atka-

kliai dirbusi visose repeticijose, o scenoje drauge su kolektyvu sušokusiai temperamentingą „Sirtakį“.

Moteris įsitikinusi, kad pats šokių kolektyvo suformavimas ir bendras darbas buvo naudingi emociskai. Kita vertus, procesas labai sudėtingas organizacine prasme, nes sunku suderinti skirtingo amžiaus ir temperamento žmonių interesus ir vizijas.

Per tris įtempto darbo savaites pradedantieji šokėjai paruošė ir žiūrovams dovanojo „Vienos valsą“, „Argentinietišką tango“ ir „Sirtakį“. Šokėjus pasirodymui ruošė renginio choreografė kaunietė Rūta Gasiūnaitė, jai talkino panevėžietė šokių mokytoja Neringa Songailaitė.

Jubiliejinio ekspreso šokių pro-

Artūro Imbraso (kairėje) ir Manto Vizardo pavojingi žaidimai su kardais.

Kuris iliuzionistas tikrasis? Ar Aleksandras Trunin (kairėje), ar Mantas Vizardas?

Vytauto Kernagio „Purpurinį vakarą“ savaip interpretavo aktorius Andrius Povilauskas (centre) ir „Panevėžio kelių“ Rokiškio filialo darbuotojai.

JUBILIEJINIO EKSPRESO SCENOJE ŽIBĖJO NAUJI IR JAU PRIPAŽINTI TALENTAI

gramoje dalyvavo „Panevėžio kelių“ nekilnojamojo turto administratorė Nijolė Lukjančiuk, gelžbetonio cecho darbuotoja Rasa Kavaliauskienė, tiekėjas-vadybininkas Gintautas Rutkauskas, valdybos narys Artūras Bučas, šokių mokytoja Neringa Songailaitė, finansų ir ekonomikos direktorė Danutė Blaškienė su partneriu Anicetu Stankūnu, technologinio skyriaus darbuotojas Domas Dabulevičius, „Taisom kelią“ programos dalyvė Kristina Vaičiūnaitė, technologinio skyriaus darbuotojas Mantas Poznanskis su partnere Airine Liesiūte, darbų vykdymo padalinio Nr. 17 brigadininkas Vitalijus Bartkus su partnere Egle Pučkyte, „Taisom kelią“ programos dalyvė Greta Gražul su partneriu Rimantu Vaičiūnu.

Dalis „Panevėžio kelių“ šokių kolektyvo, norėdami išlaikyti įgytus įgūdžius, repetavo dar ir gegužės mėnesį. Daugelis šokėjų yra nusiteikę paruošti programą ir kitam bendrovės renginiui.

Išliejo daug emocijų repetuodami

Vytauto Kernagio dainą „Purpurinis vakaras“ savaip interpretavo aktorius Andrius Povilauskas ir „Panevėžio kelių“ Rokiškio filialo darbuotojai.

Teatralizuoto pasirodymo metu rokiškėnai pastebėjo pakelėje gitarą brazdinantį bufetininkės Stefutės sūnų Dunatą ir pakvietė vaiką į savo būrį. Ne veltui Stefutė anksčiau renginių metu prašė bendrovės vadovus savo sceniniam sūnui duoti „kokio nors darbo“.

„Šaunus paradoksas, kad liūdnoka daina virto nuotaikingu ir energingu pasirodymu. Geram režisieriui „diriguojant“, kiekvienas kelininkas gali tapti, – savo pastebėjimus išsakė koordinacinę darbą atlikusi Rokiškio filialo darbų vadovė Loreta Deksnytė. – Problemų nekėlė rekvizito kaupimas, nusiaubiant sandėlio resursus ir pirkimo būdu atnaujinant kelininkų inventorių. Taip pat daug išlieta emocijų, kas ir kaip įkūnys įtikinamą personažą, o dar daugiau jų – dėl aprangos kodo ir oranžinių akcentų.“

Rokiškėnai dirbo daug ir rimtai rengėsi šventei, bet visos suplanuotos programos įgyvendinti nepavyko. Gediminas Razbadauskis dėl ligos negalėjo pademonstruoti daugiau nei 1000 parkerių kolekcijos, todėl ilgametis Rokiškio filialo darbuotojas ir menininkas Rimvydas Žukauskas buvo vienintelis parodos dalyvis. Drožėjas pristatė savo darbų Jubiliejinio ekspreso perone.

Rokiškio filialui Jubiliejiniame eksprese atstovavo darbų saugos specialistas Vytautas Jukna, svėrė Ana Ivanova, darbų vadovas Virginijus Deksnys, administratorė Inga Vaičionienė, šaltkalvis Karo-

lis Petruškevičius, brigadininkas Arūnas Žyla, suvirintojas Andrius Cachlovas, kelininkai Michailas Grigorjevas, Virginijus Gabrėnas, Ramūnas Kilius, Egidijus Pivoriūnas, brigadininkas Šarūnas Ingeleika, kelininkas Danas Aleksiejevas, kuro sandėlininkė Edita Laucytė.

Specialų numerį su kelininkais rengė grupė „Ritmas kitaip“. Andriaus Povilausko režisuotame pasirodyme taip pat dalyvavo rokiškėnas Virginijus Gabrėnas.

Loreta Deksnytė išklaušė ir užrašė „Purpurinio vakaro“ dalyvių įspūdžius. „Renginys patiko, įdomi patirtis didelį scenos erdvę. Mes, dalyviai, susidraugavom, linksmi praleidom laiką. Gal tik žiūrovams prailgo laukti renginio pradžios ir gana ilgai užtruko vakaras“, – savo nuomonę išsakė Karolis Petruškevičius, grojęs matavimo ratuku kaip saksofonu.

Danas Aleksiejevas, scenoje siūbavęs kelio ženklų stūpynes, sakė: „Patiko ir repeticijos, ir įrašas, ir pats vakaras. Kadangi tokiam renginyje buvau pirmą kartą, viskas buvo puiku, linksmu, suderintu. Vykęs sumanymas ir jo pateikimas.“

„Labai geri įspūdžiai. Šaunu, kad kolegos kelininkai gyvenime universlūs žmonės, – kalbėjo Virginijus Deksnys, Dunato pirmasis *back* vokalas. – Jaudulys ir adrenalino dozė prieš išėjimą į tikrą sceną buvo ne mažesni, nei klojant didelius asfalto kiekius.“

„Būdamas kiek vyresnis jaunų būry, manau, kompanijos nepagadinau, o pritūravojau. Puikus vadovas Andrius leido pasireikšti visų kūrybiškumui. Liūdno daina pirmoje repeticijoje kiek glumino, vėliau išsirutuliojo į judrų, pilną veiksmo ir nuotaikingą kelininkų kasdienos paveikslą“, – savo nuomonę išreiškė antrasis Dunato *back* vokalas Vytautas Jukna.

Grybautoją „Purpurinio vakaro“ vaizdelyje vaidinusi Edita Laucytė mano, kad buvo smagi, kitoniška diena: „Linksmas ir šaunus vadovas Andrius, talentingas kaip menininkas ir nuoširdžiai bendraujantis su visais dalyviais, kuruojantis ir kitus kolektyvus, spėjo su visais padainuoti.“

Vaišingoji šinkorka su bandelių kraitele ir giros ąsočiu Ana Ivanova švente nenusivylė: „Buvome pagražinti, sušukuoti, pamaitinti. Vadovas Andrius mus globojo ir linksmo, daug dainavome ir buvome labai užimti. Geri ir gražūs kolegų pasirodymai. Ypač patiko gitaros ir smuiko virtuozų, šokėjų, gatvės muzikantų numeriai.“

Administratorė ant sūpynių – kelio ženklo „Ribotas greitis“ 50 – Inga Vaičionienė dėkojo vadovui Andriui Povilauskui už gerą nuotaiką ir sėkmę repeticijų, įrašo ir pasirodymo metu: „Įspūdingas renginys pirmą kartą dalyvaujan-

„Ant akmens šiąnakt dėsimė galvas...“, – dainavo rokiškėnai. Iš kairės: Vytautas Jukna, Inga Vaičionienė, Michailas Grigorjevas, Edita Laucytė, Virginijus Deksnys.

Finalinę dainą – Virgijo Stakėno sukurtą bendrovės himną „Kelio vyrai“ – drauge su renginiui ją ruošusiais Utenos ir Zarasų kelininkais, scenoje atliko visi programos dalyviai, o jiems pritarė žiūrovai.

tiems, ir dar tokio nebuvo net visko mačiusiems. Ačiū smagiai ir draugiškai mūsiškių kompanijai.“

Dirigentą pakeitė išvakarėse

Neįprastame vaidmenyje Jubiliejinio ekspreso programoje pasirodė „Panevėžio kelių“ bendrovės filialo Latvijoje direktorius Vitalis Marščionka. Praktiškai renginio išvakarėse jis pakeitė klastingo viruso užpultą ir iš ligos patalo taip ir nepajėgusį pakilti „Union Asphalttechnik“ bendrovės direktorių Juris Krievis.

Vitalis Marščionka geranoriškai sutiko pagelbėti ir drauge su orkestru „Panevėžio garsas“ parengė

humoristinį pasirodymą, skambant Antano Šabaniausko „Marytei mėlynakei“. Bene pirmą kartą orkestrui „Panevėžio garsas“ dirigavo neprofesionalas. O renginio stilistams per naktį teko išspręsti uždavinį, kaip rasti tinkamos spalvos ir dydžio fraką aukštaūgiui dirigentui.

Kaliningrado įmonės jubiliejinio ekspreso programai „paaukojo“ savo valdybos pirmininką Artūrą Imbrasą. Jis ir Daugpilyje dirbančios „Latgales Celdaris“ direktorius Aleksandr Trunin dalyvavo pasirodymuose su iliuzionistu Mantu Vizardu.

Didelis atstumas lėmė, kad naujai iškepti iliuzionistai, atvykę iš kitų valstybių, repeticijoms turėjo vos pusvalandį. Tačiau tai nesutrukdė jiems sėkmingai scenoje pradan-

ginti merginas arba vieną merginą paversti dviem.

Šventės stilistams „Panevėžio kelių“ jubiliejinis renginys taip pat buvo nemenkas iššūkis. Kauniečiai grafikos dizainerė Eglė Jucienė ir skulptorius Mindaugas Jurėnas tokio projekto ėmėsi pirmą kartą, o darbą pradėjo likus dviem savaitėms iki renginio, kai jo atsisakė patyrę šios srities profesionalai. Puikūs šokėjų kostiumai, stilinga renginio vedėjų ir programos dalyvių neprofesionalų apranga ar jos akcentai, makiažas, šukuosenos – stilistų ir jų suburtos komandos darbo rezultatas.

Andriaus Repšio ir Irmanto Gelūno nuotr.

KELININKĄ LIKIMAS NUBLOŠKĖ Į MORDOVIJOS LAGERIŲ BEKELES

Sąvokas „laisvė“, „demokrati-ja“, „žmogaus teisės“ nejučiomis pamatai kitame kontekste, kai tenka susidurti su daugelio mūsų asmeniškai išgyventu okupacijos, diktatūros ir žmogaus teisių nepaisymo laikotarpiu.

Laikraščio „Kelio žmonės“ kūrybinė grupė, kelininkų veteranų prašymu įsiliejusi į jau anapilin išėjusių kelių sektoriaus darbuotojų gyvenimo istorijų tyrimą, atskleidė tragišką kelių inžinieriaus, vėliau tapusio politiniu kaliniu, šeimos dramą, dalį kurios savo akimis regėjo KSV-5 darbuotojai.

Kelis dešimtmečius tiesęs kelius Panevėžio, Zarasų rajonuose, o sovietmečiu apkaltintas tėvynės išdavimu mirė įkalintas lageryje, iki kurio nevedė nė vienas kelias – tokie likimo vingiai laukė Punioje Alytaus rajone gimusio ir augusio, o vėliau Zarasuose ir Panevėžyje kelių statybos ir eksploatacijos įmonėse bei KSV-5 dirbusio Mykolo Virbicko (1914–1974).

Apie M. Virbicką prisimini-mais pasidalinti sutikęs jo sūnus, Panevėžyje gyvenantis Edmundas Mykolas Virbickas neatmeta galimybės, kad kai kurie kelininkai veteranai galbūt dar pamena jo tėvą. Tačiau retas kuris žino jo gyvenimo istoriją.

Rasa SKUDAITĖ

doryse, prižiūrėjo geležinkelio ruožą. Tuo metu jis jau buvo vedęs 8 metais jaunesnę nuo Rumšiškių kilusią Albiną, šeima laukė pagausėjimo.

1944 metų rugpjūčio 5 dieną, rusų armijai užėmus Alytų, nemažai vietos civilių traukėsi į Vakarus. Ne išimtis buvo ir jaunoji Virbickų šeima. Tačiau pabėgėlių gurguoles ėmė bombarduoti atskridę rusų lėktuvai.

Per kilusį sąmyšį sutuoktiniai Virbickai vienas kitą pametė. „Tada mama mane ir pagimdė“, – pasakojo E. M. Virbickas. Iš tiesų, tą pačią dieną po bombardavimo svetimame svirne A. Virbickienė pagimdė savo pirmagimį sūnų. Moteris su naujagimiui liko tose apylinkėse, kurį laiką gyveno net žeminėje.

Tuo tarpu M. Virbickas su kitais pabėgėliais sėkmingai pasiekė Vokietiją. Po kelių mėnesių sužinojęs, kad žmona liko gyva, vyras ryžosi grįžti į tėvynę ir ją susirasti, todėl slapta kirto sieną.

Apsigyveno Aukštaitijoje

Maždaug 1947 metais su žmona ir sūnumi vyras persikėlė gyventi į Aukštaitiją. E. M. Virbickas spėja, kad tėvas taip greičiausiai pasielgė norėdamas apsaugoti šeimą nuo nemalonumų, nes vokiečių okupacijos metais dirbo geležinkelyje. „Tačiau tėvai apie karo metus su manimi niekada nekalbėjo – tai namuose buvo neliečiama tema“, – prisimena panevėžietis.

KER pastatas Kauno gatvėje, kur jų šeima gyveno, kelio Zarasai–Turmontas tiesimas. Pastarajam darbui vadovavo jo tėvas.

M. Virbickui dirbant Zarasuose, 1958 metais Zaraso ežero Didžioji sala buvo paversta pusiasaliu – pylimu sujungta su sausuma. E. M. Virbickas pamena, kaip jis su draugais stebėjo šiuos darbus – iš pradžių žiemą ežerui užšalus ledu į salą nuvažiavo ekskavatorius „Stalinec“. Jis žemes iš saloje buvusios kalvos nustumė į ežerą, o nuo sausumos gruntas buvo vežamas didžiuliais sunkvežimiais, ir sala galiausiai buvo sujungta su krantu. Vėliau šis pylimas buvo perkastas ir pastatytas tiltas, toks, kad po juo galėtų praplaukti valtys.

Grįžo į Panevėžį

1959 metais Virbickų šeima vėl grįžo gyventi į Panevėžį. Priežastis buvo proziška: Zarasuose tuo metu gyventi buvo brangiau nei Panevėžyje. Pasirodo, gražiomis apylinkėmis garsėjančius Zarasus tuo metu buvo pamėgę rusakalbiai poilsiautojai iš Maskvos, tuomečio Leningrado. Jie pinigų leisdavo neskaičiuodami, todėl sukėlė maišto, paslaugų kainas.

Šeimai vėl apsigyvenus Panevėžyje, M. Virbickas įsidarbino kelių eksploatacijos įmonėje, po reorganizavimo 1965 metais tapusioje Panevėžio kelių statybos valdyba Nr. 5. Kaip pasakojo E. M. Virbickas, tėtis „pas Algimantą Butkūną“ dirbo ekonomistu.

Tuomet šeima net neįtarė, kad virš jų tvenkiasi juodi debesys ir ramus gyvenimas netrukus baigsis.

Nuosprendis – lageris

1966 metais, tarnaudamas sovietų armijoje, iš Kazachstano, kur atliko tarnybą, E. M. Virbickas buvo pasiųstas komandiruotėn į Estiją. Jam vadovybė davė nurodymą vienoje Tartu gamykloje gauti deficitinių detalių. Jei užduotį pavyks įgyvendinti, vaikinui pažadėjo 10 dienų atostogas, per kurias galės aplankyti šeimą Lietuvoje. Estai, pagailėję lietuvių kareivėlio, detalių skyrė ir jis džiugia širdimi išskubėjo į tėvynę.

Deja, grįžusio vaikinio laukė ne džiaugsmo, o skausmo ašaros. Kaip tik tuo metu vyko jo tėvo teismas dėl valstybės išdavimo. Apsiverkusi motina vyresniajam sūnui papasakojo, kad vyras kaltinamas vokiečių okupacijos metais prie geležinkelio nušovęs bėgti bandžiusį belaisvį.

Ar taip iš tiesų buvo – nežinoma. Faktas tik tas, jog atsirado liudininkų, patvirtinusių, kad vokiečių okupacijos metais M. Virbickas kolaboravo su jais. Už valstybės išdavimą vyrui buvo skirta 10 metų nelaisvės lageryje.

1965 metų pabaigoje grįžęs į Panevėžį atostogų iš kariuomenės, E. M. Virbickas (stovi dešinėje) neįtarė, kad jų šeima netrukus užgrius negandos iš praeities.

M. Virbickas 1939–1940 metais mokėsi Karo mokykloje Kaune.

Taip M. Virbickas įsiminė 1936 metais, besimokydamas Kauno aukštesniojoje technikos mokykloje.

Kas ir kodėl įskundė kelininką, jo šeima taip ir nesužinojo. Motina, vos sūnums pradėjus apie tai klausinėti, apsipildavo ašaromis.

Artimieji spėja, kad galbūt M. Virbicką įskundė jo pažįstamas milicijos kapitonas. Jis su žmona teisėja gyveno Zarasuose, kai ten atsikraustė Virbickai, ir su jais susibičiuliavo. Virbickams išvažiavus į Panevėžį, ten persikraustė ir ši pora.

„Galbūt kapitonas panorėjo dar vienos žvaigždutės antpečiuose ir pranešė apie tėvo tarnybą vokiečiams?“ – neatmeta galimybės E. M. Virbickas, spėdamas, kad gal kažkada tėvas šiam kariškiui atvėrė širdį, prasitarė apie karo laikus.

Kalėjo su politiniais kaliniais

M. Virbickas atlikti bausmės buvo išvežtas į Mordovijos Respubliką. Jam iš dalies pasisekė, kad pateko į lagerį, kuriame buvo įkalinti politiniai kaliniai, o ne kriminaliniai nusikaltėliai. Kartu su juo bausmes atliko gruzinai, ukrainiečiai, latviai, estai – visi gerai sutarė.

Maždaug 1971 metais E. M. Virbickas su žmona ir sūnumi nuvažiavo į lagerį aplankyti tėvo. Pasak panevėžiečio, kelionė buvo nelengva

– geležinkeliu nuvykę iš Maskvos į Potmos miestą, jie dar apie 60 kilometrų turėjo važiuoti drezina – kitokio susisiekimo ten nebuvo, o aplink driekėsi tik miškai ir didesni bei mažesni lageriai.

Nors M. Virbickas lageryje gavo lengvą darbą – dirbo buhalterijoje su dokumentais, sūnui jis pasirodė labai suvargęs, praradęs sveikatą. Grįžęs į Lietuvą, E. M. Virbickas parašė malonės prašymą, prašydamas pusę bausmės atlikusį, pavyzdinčiai besielgusį tėvą paleisti iš lagerio anksčiau laiko. Deja, prašymas buvo atmestas nepaaiškinus jokių motyvų.

1973 metais, patyrusi infarktą, mirė A. Virbickienė. Apie jos mirtį sūnūs tėvui nusprendė pranešti ne laišku, o nuvažiavę pas jį į lagerį. Tuomet jie neįtarė, kad tai paskutinis jų pasimatymas.

Vėl į lagerį prie Potmos Virbickų sūnūs vyko ankstų 1974 metų pavasarį. Vasario 4 dieną dėl širdies ligos mirė tėvas, o pranešimą apie tai jie gavo tik po pusantros savaitės, kai jis jau buvo palaidotas. „Važiavom parsivežti jo palaikų į Lietuvą, tačiau to padaryti nepavyko“, – apgailestavo E. M. Virbickas. Sūnums lagerio administracija paaiškino, kad kasdien miršta po

E. M. Virbickas neįsivaizduoja, kaip šeimos gyvenimas būtų susiklostęs, jei ne jo tėvo teismas už valstybės išdavimą.

Buvo pasitraukęs į Vakarus

M. Virbickas gimė 1914 metų gegužės 13 dieną Alytaus rajone, Punioje. Gabus mokslams jaunuolis 1934 metais baigė Kauno aukštesniąją technikos mokyklą, kelių, tiltų ir aerodromų statybos inžinieriaus specialybę.

Baigęs šiuos mokslus, M. Virbickas 1939–1940 metais mokėsi Karo mokykloje Kaune.

Pasak panevėžiečio E. M. Virbicko, karo metais, Lietuvą okupavus vokiečiams, jo tėvas dirbo Kaišia-

Panevėžyje M. Virbickas įsidarbino kelių eksploatacijos ruože. Tinkamą išsilavinimą turintis vyras tapo vyriausiuoju inžinieriumi. Čia 1949 metais Virbickams gimė antrasis sūnus – Audrius.

Vaikams šiek tiek paaugus, 1952 metais, šeimos galva buvo paskirtas dirbti į Zarasus. Tenykščiame kelių eksploatacijos ruože M. Virbickas vyriausiuoju inžinieriumi dirbo beveik dešimtmetį. E. M. Virbickas pamena, kaip tėtis pasakodavo apie rajono kelių tiesimą, jo albume iki šiol yra išlikę tuos laikus menančių fotografijų. Jose įamžintas Zarasų

KELININKĄ LIKIMAS NUBLOŠKĖ Į MORDOVIJOS LAGERIŲ BEKELES

kelis kalinius, jie laidojami bendruose kapuose ir surasti konkretaus žmogaus palaikų neįmanoma.

Todėl iš Mordovijos į Lietuvą jaunieji Virbickai parsivežė tik saują žemės nuo vieno tokio bendro kapo – ją supylė ant motinos kapvietės Panevėžyje.

Iš šeimos liko vienintelis

Neaišku, kaip būtų susiklostęs Virbickų šeimos likimas, jei ne tėvo apkaltinimas tėvynės išdavimu ir įkalinimas. Sutuoktinį suėmus, jo žmona taip iki galo ir nebeatsigavo. Moteriai, iki tol buvusiai namų šeimininke, teko ieškotis darbo – ji įsidarbino Panevėžio autobusų parke kontroliere.

Vyresnysis sūnus po armijos iš pradžių tęsė neakivaizdines studijas Kauno politechnikos institute ir dirbo Specialiųjų nuliųjų darbų valdyboje Nr. 4 saugumo technikos inžinieriumi. Tačiau netrukus jį viršininkas paprotino nevargti ir negaišti laiko studijoms aukštojoje mokykloje – kadangi jo tėvas nuteistas už tėvynės išdavimą, jam didelės karjeros padaryti nepavyks. Jo paklausęs, E. M. Virbickas perėjo mokytis į Panevėžio politechnikumą.

Ilgus metus E. M. Virbickas dirbo Remonto statybos valdyboje – darbų vykdytoju, aikštelės viršininku.

Jaunesnysis Virbickų sūnus, pasak brolio, turėjo auksines rankas. Jaunystėje jis buvo muzikantas, po to Panevėžyje dirbo tekintoju-šlifotoju. Pernai prieš Kalėdas jis mirė.

„Likau vienintelis iš mūsų keturių“, – liūdnai tarstelėjo E. M. Virbickas, žvelgdamas į paskutinę visos šeimos fotografiją – 1965 metais darytoje nuotraukoje įamžintas jis, trumpam grįžęs į Lietuvą, kartu su tėvais ir jaunesniu broliu.

Galima tik guostis, kad gyvenimą tęsia naujos Virbickų kartos – brolis Audrius užaugino sūnų Donatą ir dukrą Rūtą, jis pats – sūnus Tomą ir Gedą. Pastarieji tėvui padovanojo 3 anūkus.

E. M. Virbickas išsaugojo nuotrauką, kuriose įamžintas kelio Zarasai-Turmontas tiesimas maždaug 1956 metais, kai jo tėvas vadovavo Zarasų kelininkams.

Virbickų šeimos albume likusi ir nuotrauka, kurioje įamžintas statomas tiltas per Lėvenį prie Karsakiškio.

M. Virbickui vadovaujant buvo nutiestas kelias Zarasai-Turmontas.

Štai tokia technika buvo tiesiami keliai Zarasų krašte, kai ten gyveno Virbickų šeima.

IKI ŠIOL PAMENA M. VIRBICKO ATISISVEIKINIMO ŽODŽIUS

Ilgametė „Panevėžio kelių“ darbuotoja V. Radimonienė iki šiol pamena, kaip saugumiečiai iš darbovietės išsivėdė M. Virbicką ir jo paskutinius žodžius bendradarbiams.

Iš kelininkų dinastijos kilusi ilgametė „Panevėžio kelių“ darbuotoja panevėžietė Vida Radimonienė puikiai prisimena ir buvusį bendradarbį Mykolą Virbicką, ir jo suėmimą – juk vyriškį sovietų saugumiečiai suėmė tiesiog darbe, nustebusių ir sukrėtusių kolegų akivaizdoje.

„Mykolas Virbickas šiuose namuose buvo dažnas svečias“, – savo pasakojimą pradėjo iš tėvų paveldėtame namelyje mažoje Kanapių gatvėje gyvenanti 70-metė V. Radimonienė. Jos šviesaus atminimo tėvelis Kazys Kučys daugybę metų dirbo Autokelių valdyboje, kelininkas buvo ir moters jau miręs sutuoktinis Antanas Algirdas Radimonas. Ponios Vidos sūnus Arvydas Radimonas dirba AB „Panevėžio keliai“ projektų vadovu.

Pas K. Kučį į svečius užsukdavo ne tik M. Virbickas, bet ir kiti kelių statybos ir priežiūros specialistai. Kai kurie jų, pavyzdžiui, Panevėžio kelių statybos valdybos Nr. 5 (KSV-5) viršininkas Algimantas Butkūnas, ir gyveno netoliese.

M. Virbicką V. Radimonienė atsimena kaip gana uždaro būdo, nesėkmingą vyrą. Kai iš Zarasų jis vėl su šeima grįžo į Panevėžį ir įsidarbino Panevėžio KSV-5, moteris jį pastebėdavo vis kur nors atokiau kalbant su bendradarbiu Pranu Adomoniū. Pastarasis kelininkas tuo metu buvo grįžęs į Lietuvą po 10 metų kalėjimo ir tremties – tuoj po karo buvo suimtas kaip politinis kalinys. Tiesa, tai jam nesutrukdė įsidarbinti KSV-5, nes A. Butkūnas žinojo, koks jis puikus specialistas.

„Kartą P. Adomonis paprašė manęs anksčiau į darbą ateiti. Kai atėjau, perspėjo abiem su vyru būti atsargiems – paminėjo, kad turi žmonių saugumą, ir žino, kad valdyboje yra KGB skundikų, netgi išvardijo kelias pavardes“, – iki šiol prisimena kelių dešimtmečių senu-

mo pokalbį V. Radimonienė.

Pasak ilgametės „Panevėžio kelių“ darbuotojos, greičiausiai ir M. Virbickas iš kažkur sužinojo, kad virš jo galvos tvenkiasi juodi debesys. Ji pamena, kad jis ilgai stovėjo eilėje butui gauti, su šeima gyveno gana prastomis sąlygomis. „Mykolas bendradarbiams ėmė sakyti, kad netrukus gaus nemokamą butą – mūrinį, raudoną ar geltoną plytų, pusantro metro storio sienomis, taip leisdamas suprasti, kad jam gali tekti sėsti į kalėjimą“, – pasakojo V. Radimonienė.

Prieš pat suėmimą M. Virbickas nuo kolegų net nebeslėpė, kad jį tampo saugumas, – net į Vilnių kagėbistai buvo išsikvietę.

O tos dienos, kai M. Virbickas buvo suimtas, V. Radimonienė sako niekada nepamiršianti.

„Tuo metu aš dirbau gamybiniam-techniniame skyriuje, Mykolas dirbo kontoroje. Tačiau mes visi buvome įsikūrę dabartinio bendrovės „Panevėžio keliai“ techninio skyriaus patalpose. Netikėtai M. Virbicko suimti ir išsivesti į darbovietę atėjo keli civiliais drabužiais apsirengę saugumiečiai“, – pamena V. Radimonienė.

Nors ir apsuptas pareigūnų, M. Virbickas atidarinėjo kabinetą, pro kuriuos buvo vedamas į gatvę, duris ir spėjo atsisveikinti su kolegomis. „Sudie, daugiau nebepasimatysim. Išvykstu visam laikui“, – tokie paskutiniai Vidai ištarti bendradarbio žodžiai ją labai sukrėtė.

„Po Mykolo suėmimo visi buvome labai susijaudinę. O vėliau sužinojome, kad jam skyrė 10 metų lagerio. Dar vėliau bendradarbius pasiekė žinia, kad jis lageryje ir mirė“, – pasakojo V. Radimonienė. Moters žiniomis, M. Virbickas buvo paskutinis KSV-5 darbuotojas, sovietmečiu nuteistas kaip politinis kalinys.

ALMANTAS PUPELIS, AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ ROKIŠKIO FILIALO DIREKTORIUS (1958 M. GRUODŽIO 28 D. – 2015 M. SAUSIO 17 D.)

atkelta iš **5 psl.**

sparčiai mažėti. Tiesa, nesumažėjo tiek, kad būtų kritinė padėtis ar kilsi grėsmė filialui. Mums vis tiek pavykdavo užsakymų susirinkti.

Per sunkmetį tapome lankstesni – atkreipėme dėmesį į mažesnės apimtys, į kitokius nei mums įprasti, projektus, pavyzdžiui, aplinkos tvarkymo. Į rinkos pokyčius reagavome lanksčiai – ėjome ten, kur darbo buvo.

Net ir prasidėjus krizei savivaldybės dar naudojosi europinių lėšų likučiais, skelbė konkursus aikštėms, gatvėms sutvarkyti. Todėl užsiėmėme ne gatvių asfaltavimu, bet pėsčiųjų takų, šaligatvių įrengimu – sukūrėme specializuotas brigadas ir taip kompensavome didesnių užsakymų stygių.

Didelių išskirtinių objektų pastaraisiais metais gal ir neturėjome, tačiau kelyje Rokiškis–Daugpilis–Panevėžys suremontavome tris atkarpas: nuo Latvijos sienos iki Obelių miestelio, pačiuose Obeliuose ir 8 kilometrus kelio nuo Rokiškio Panevėžio link. Taip pat rengėme keletą kelio Kaunas–Zarasai–Daugpilis gabaliukų.

2014 metais turime baigti tvarkyti pagrindinę Rokiškio aikštę prie miesto savivaldybės. Atlikome visus darbus: įrengėme apšvietimą, fontaną, sutvarkėme apželdinimą, klojome trinkelės, suremontavome pastatų fasadus. Manau, kad aikštė iš tiesų taps reprezentacine miesto vieta.

Mūsų filialas laimėjo visus tris konkursus Rokiškio miesto infrastruktūrai gerinti. Jau vyksta šio iš europinių lėšų vykdomo projekto, per kurį mieste tvarkomos aikštės, aikštelės, šaligatviai, trečias etapas.

Galime pelnytai didžiulis, kad Rokiškį pagražinome. Manau, kad ir mūsų darbuotojams malonu, kad jų pastangomis gražėja miestas. Smaugu, kai gali pasakyti vaikams ar anūkams: „Tai mes čia padarėme.“

Kokie pastarųjų metų pokyčiai mūsų filiale? Plėstis kaip ir nesiplėtėme. Radome optimalų filialo dydį ir ties juos apsisostojom: dirba 90 nuolatinis ir maždaug tiek pat sezoninių darbuotojų. Mums pavyko padaryti, kad bent jau pusė sezoninių darbininkų kitą sezoną vėl pas mus sugrįžtų. Žmonės žiemai susiranda kitų darbų, o atšilus orams vėl pas mus įsidarbina.

Per pastaruosius 8 metus Rokiškio filiale įvyko didelė kartų kaita. Nemažai mūsų inžinerinio, techninio, vadybos personalo, tie žmonės, kurie buvo pirmojoje „Kelio žmonių“ knygoje pristatomi kaip veteranai, jau išėjo į pensiją, o vietoj jų atėjo jauni darbuotojai. Kolektyvas smarkiai atsijaunino, šiuo metu senosios kartos dirbančių žmonių turime nebe daug – gal 2–3, tarp jų ir aš. Matau, kad ir aš jau galiu būti priskiriamas prie veteranų. Nes 2014-aisiais suėjo 33 metai, kai čia dirbu.

Ar ėmėmės priemonių, kad išlaikytume kolektyvo dvasią? Iš esmės sklandžiai viskas vyksta, atėję nauji žmonės gal truputėlį turi kitą mentalitetą, kitus papročius – vis dėlto nauja karta. Tačiau iš esmės viskas liko gerai.

Savų ilgamečių tradicijų filiale neturime – aišku, sveikiname gimtadienių, jubiliejų proga, bet didesnių renginių patys neorganizuojame. Mes paprastai jungiamės prie bendrų „Panevėžio kelių“ švenčių. Ir visiems tai labai patinka – žmonės nori pabendrauti plačiau, ne vien savo nedideliame kolektyve, pasijusti didelio kolektyvo dalimi, todėl noriai važiuoja į visus ben-

drus renginius.

Manau, kad dabar mūsų kolektyvas jaunas ir labai perspektyvus. Mes neplėtėme fizinių savo pajėgumų – nepirkome daugiau traktorių, nepastatėme daugiau bazių, bet pradėjome gamyboje daugiau naudoti šiuolaikinių technologijų, automatinį valdymo sistemų, įdiegėme transporto valdymo kontrolę – GPS, su skaitmeniniais projektais dirbame. Per tuos 8 metus užlipome ant aukštesnio technologinio laiptelio. Anksčiau darbų vykdytojas nešiodavosi nivelyrą, matuoklę, o dabar nebelabai kas nori taip dirbti. Juk yra palydovinė niveliacijos sistema.

Orientavomės, kad pagrindinius reikalingus mechanizmus turėtume savus, o jei kokios technikos prireikia mėnesiui – galime pasisamdyti iš mažų, specializuotų įmonių. Taip pat ir vykdydami projektus stengiamės pasitelkti smulkias įmonėles, padaryti jas nuolatiniais subrangovais. Tai neretai labiau apsimoka, nei atlikti darbus vien tik savo jėgomis. Be to, paprastai tokie subrangovai nebeieško kitų partnerių, iš konkurentų tampa kolegomis. Ir daugeliu atvejų toks bendradarbiavimas pasiteisina.

Lietuvos rinkoje mums tenka konkuruoti su panašaus „svorio“ įmonėmis. Neturim galimybės užmigtį ant laurų.

Perspektyvos geros, žiūrime optimistiškai. Manau, kad kelių sektoriaus projektų finansavimas artimiausiais metais tikriausiai nedidės, yra kitų prioritetų, ypač žvelgiant į dabartinę geopolitinę situaciją. Bet ateina laikas, kai kelių būklė Lietuvoje pasidarys tokia bloga, kad Vyriausybė turės skirti lėšų jiems remontuoti.

Visą laiką kelių tiesimo ir rekonstrukcijų finansavimas eina tokia parabole – tai kyla aukštyn,

tai krenta žemyn. Dabar nuo 2008 metų kelių sektoriaus finansavimas krinta žemyn. Bet po 7–10 metų kritimo vis tiek ateina pakilimas. Bent jau iš mano trijų dešimtmečių kelininko praktikos šis cikliškumas niekados nebuvo pažeistas. Todėl telieka laukti pakilimo.

Ar sunku rasti darbuotojų? Ne. Ypač nesudėtinga rasti žmonių, turinčių aukštąjį universitetinį išsilavinimą. Kažkodėl daugeliui jaunų žmonių kelininko profesija atrodo patraukli. Kai padirba, nemažai jų nuomonę pakeičia, supranta, kad romantikos čia mažai, o darbas nelengvas. Mes net negalime pasiūlyti visiems norintiems darbo pagal jų išsilavinimą, tenka jiems kurį laiką padirbėti brigadininku ar eiliniu darbininku, kol sulaukia aukštesnių pareigų.

Gal ateityje keisis žmonių įsitikinimas, kad gyvenime būtinai reikia aukštojo mokslo diplomo, o tada su tuo diplomu eina sėdėti parduotuvės kasoje ar dirbti apsaugininku. Diplomas tikrai nereikia, kad gausi gerą darbą ir normalų atlyginimą.

Maždaug apie 2006–2008 metus specialistų pasiūla buvo mažesnė už paklausą. Mes netgi siūsdavome jaunuolius mokytis, mokėdavome jiems stipendiją, nes baiminomės, kad galime pritrūkti specialistų. Bet taip neįvyko. Dabar turime jų net daugiau, nei turime jiems darbo vietų.

O štai plataus profilio mechanizatoriams perspektyvos susirasti darbą tikrai geros. Iš tikrųjų technika, pavyzdžiui, kelių tiesimo, šiais laikais yra pakankamai sudėtinga, valdoma kompiuteriais, todėl reikia tai išmanančių specialistų. O ir darbo sąlygos jiems dabar nėra jau tokios sunkios – technika komfortiškesnė nei anksčiau, su kondicionieriais, ir atlyginimai geri. Manau, kad žmonės palaipsniui keis mąstymą.

Kažkodėl mechanizatoriaus profesija kai kuriems atrodo nepatraukli, nors jų atlyginimai nė kiek ne mažesni nei žemesnės ar net vidutinės grandies vadovų. Kol kas mes mechanizatorių turime pakankamai, nėra pas mus stovinčios technikos dėl jų trūkumo. Tačiau darbo rinkoje mechanizatorių yra ribotas skaičius ir įmonės net vilioja juos viena iš kitos geresniais atlyginimais, turime juos saugoti.

Yra tekę bendrauti su užsienyje, rimtose kompanijose, dirbančiais lietuviais inžinieriais. Man įstrigo jų paaiškinimas, kad priimant į darbą niekas nesidomėjo, kokią jie turi diplomą, klausė, ką jie moka daryti. Tai yra vienintelis klausimas.

Natūralu, kad per studijas jaunuoliai gauna akademinį žinių, bet po to jiems reikia įgyti praktikos, todėl kartais tenka ir nuo pačios žemiausios pakopos pradėti karjerą.

Aš baigiau Vilniaus inžinerinį statybos institutą (dabartinį Vilniaus Gedimino technikos universitetą) 1981 metais ir be jokių virazų, kaip jaunas specialistas pradėjau Rokiškio kelių įmonėje, tuo metu KSV-7, dirbti darbų vykdytoju. Nuo 1986 metų ministro įsakymu mane perkėlė į Biržus, valstybinę kelių įmonę, dirbti kelių eksploatacijos vyriausiojo inžinieriumi. Penkerius metus ten padirbus, Kelių direkcijos direktoriaus įsakymu mane vėl perkėlė į tą pačią Rokiškio KSV-7 vyriausiojo inžinieriumi dirbti, vėliau tapau įmonės direktoriumi.

Po privatizacijos, 1996 metais, akcijas įsigijus „Panevėžio keliams“, tapome šios bendrovės Rokiškio filialu. Džiaugiuosi, kad sutampa „Panevėžio kelių“ vadovų ir mano požiūris į darbą – gal todėl ir dirbame tiek metų kartu.

VYTAS MATUZAS, AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ PANEVĖŽIO FILIALO PADALINIO VADOVAS (1960 M. BALANDŽIO 10 D. – 2015 M. VASARIO 1 D.)

atkelta iš **5 psl.**

žemsiurbėmis. Pernai (2013 metais – red. pastaba) baigėme darbą žemsiurbėmis Raguvos karjere. Berčiūnų karjeras eksploatuojamas nuo 2004-ųjų dar iki dabar. Bene ilgiausiai eksploatuojamas karjeras – Raguvos. Jo eksploatacija prasidėjo jau tada, kai aš dar čia nedirbau – maždaug prieš trisdešimt metų.

Šiuo metu darbuojamės Pučekų karjere. Čia darbas vyksta ekskava-

toriais. Taip pat karjerai neapsieina ir be skreperių, buldozerių, krautuvų, žvyro plovyklų darbo.

Šiomet (2014-aisiais) įsigijome žvyro plovyklą. Šia plovykla žvyras bus plaunamas asfalto gamybai. Jis bus plaunamas tiesiogiai karjeruose. Iki šiol žvyrą plaudavome gamybinėje bazėje. Naują įrangą išbandysime Pučekų karjere. Ši žvyro plovykla bus naudojama jau kitais – 2015 metais, šiam procesui jau ir medžiagos bazėje paruoštos.

Dar vienas mūsų padalinio darbas, kurį galiu vadinti pagalbinu,

darbas akmenskaldėmis. Dirbdami akmenskaldėmis važinėjame po visą Lietuvą. Akmenskaldės funkcija – akmenų skaldymas į tam tikras frakcijas. Anksčiau ir betoną skaldydavome, tačiau dabar betonskaldės nebesivežiojame, šiuo metu ji stovi gamybinėje bazėje Tiekimo gatvėje.

Dar viena mūsų atliekama mobili funkcija – skaldos sijojimas mobiliu sietu. Šiuo metu sijojimo darbus atliekame objektuose Garliavoje, Marijampolėje, prie geležinkelių. Atsijojame balastą nuo žemių, jo skalda

bus panaudota asfalto gamybai.

Kartu su Lietuvos nepriklausomybės atkūrimu prasidėjo pokyčiai ir mano gyvenime – nuolatinė migracija. Ir man tai patinka. Man patinka tai, ką dirbu. Džiugina tai, kad mano darbe yra daug veiklos. Veikla nevienoda, įvairi, tenka po visą Lietuvą pasivažinėti, tai laikau prasiblaškyimu ir dideliu plusu.

Kalbant apie gyvenimą ne darbo metu, prekyba automobiliais tapo laisvalaikio pomėgiu. Didesnę laiko dalį rūpinuosi šeima. Esu išsiškręęs, tačiau vaikai ir anūkai ne-

duoda liūdėti ir praskaidrina laisvas nuo darbo akimirkas. Turiu dukrą, sūnų ir tris anūkus. Mažiausiam dar tik pusmetis, bet jis, kad ir mažas kol kas, praręs giminės šaknis ir pavardės perdavimą ateinančioms kartoms.

Mėgstame visi kartu bendrai keliauti, leisti laisvalaikį ir fiksuoti gyvenimo akimirkas atmintyje ir fotografijose. Aktyvi veikla darbe išugdė manyje tą keliavimo ir domėjimosi naujovėmis jausmą, kuris kasdien kuria naujas mintis kitokiam rytojui.

PAMINĖJO NEPRIKLAUSOMŲ LIETUVOS KELIŲ 25 METŲ SUKAKTĮ

atkelta iš **1 psl.**

„Per nepriklausomybės metus augome, tvirtėjome, siekėme pripažinimo tarptautinėje arenoje. Na, ir nebūkime tokie kuklūs: pasiekėme tikrai nemažai, įvykdėme svarbių infrastruktūrinių projektų“, – sveikindamas renginio dalyvius kalbėjo susisiekimo ministras Rimantas Sinkevičius.

Nepriklausomų Lietuvos kelių 25 metų sukakties proga kelininkus taip pat sveikino ministras pirmininkas Algirdas Butkevičius, Lietuvos automobilių kelių direkcijos direktorius Skirmantas Skrinskas, asociacijos „Lietuvos keliai“ vykdytysis direktorius Rimvydas Gradauskas.

„Šiuo metu kelių šakai keliama uždaviniai kuo geriau panaudoti Europos Sąjungos lėšas ir pastatyti svarbius Lietuvai kelių ir geležinkelio infrastruktūros projektus. Tikiu, kad, turint nemenką patirtį, tai pavyks padaryti“, – teigė ministras pirmininkas A. Butkevičius.

Renginio metu ypač daug dėmesio skirta kelininkų dinastijoms – šeimoms, kurių kelios kartos pašventė savo gyvenimą Lietuvos kelių infrastruktūros kūrimui ir tobulinimui.

Asociacija „Lietuvos keliai“ sveikino gausų kelininkų būrį turinčią Jackevičių šeimą. Henrikas Jackevičius, ilgametis kelininkų veteranų klubo „Kelininkas“ prezidentas, dirbo kelių sistemoje daugiau kaip 30 metų. Henriko sūnus Gintaras Jackevičius – taip pat kelininkas, dirba UAB „Kelvista“ techniniu priežiūrėtoju, anūkė Vilija Pankevičienė – Lietuvos automobilių kelių direkcijos ekonomikos skyriuje patarėja, jos vyras Andrius dirba UAB „Fegda“.

Henriko Jackevičiaus brolis Edvardas Jackevičius, šiais metais švęsiantis 102 metų sukaktį, dirbo Klaipėdos KSV-1 darbų vadovu ir darbų priežiūros vykdytoju nuo 1957 iki 1987 metų.

Renginio metu pagerbta Rulių giminė. Vyriausiasis šeimos atstovas Saulius Bronislovas Rulys kelininku dirbo 49 metus, iš jų 22 metus vadovavo Kelmės autokelių valdybai. Sūnus Saulius Rulys kelių sektoriuje dirbo jau 18 metų ir šiuo metu vadovauja Lietuvos automobilių kelių direkcijos projektų įgyvendinimo skyriui. AB „Kauno tiltai“ technikos direktoriaus pavaduotojo Audrius Rulio darbo stažas – 17 metų. Deimantė Rulytė – AB „Panevėžio keliai“ inžinierė projektuotoja, darbo stažas – 7 metai.

Asociacija apdovanojo Vaičiūnionių šeimos kelininkus. Bronius Vaičiūnionis – VĮ „Alytaus regiono keliai“ direktorius. Sūnus Tadas Vaičiūnionis – UAB „Kelprojektas“ kelių skyriaus projekto vadovas, o marti Jūratė Šarpytė-Vaičiūnionienė – Lietuvos automobilių kelių di-

rekcijos perspektyvinio planavimo skyriaus vyriausioji specialistė. Sūnus Marius Vaičiūnionis – VĮ „Alytaus regiono keliai“ Varėnos kelių tarnybos technikas.

Asociacija taip pat paskelbė geriausiais 2012–2013 metų darbais pripažintus objektus bei nusipelnčius kelininkus. Geriausiu objektu tapo Vilniaus miesto pietinis aplinkkelis. Projekto rangovas – AB „Panevėžio keliai“. „Kelininko aukso ženklą“ apdovanoti ben-

drovės techninis direktorius Vilius Gražys, projektų direktorius Audrius Butkūnas bei tiltų statybos ir remonto padalinio vadovas Alvydas Makavičius.

Geriausiu kelių projektu paskelbtas Panemunės miesto rytinis aplinkkelis. Projektuotojas – UAB „Kelprojektas“. Šios bendrovės techninis direktorius Arvydas Čibirka ir kelių skyriaus projektų vadovas Audrius Stonys taip pat apdovanojo VĮ „Automagistralė“ direkto-

rių Vladislavą Molį. Už technologinius pasiekimus apdovanota akcinė bendrovė „Problematika“. „Kelininkų aukso ženklą“ pasipuošė laboratorijos vadovas Matas Bulevičius ir informacinių transporto sistemų skyriaus vadovas Paulius Kytra.

Taip pat už nuopelnus puikiai prižiūrint Lietuvos automagistrales, puikius pasiekimus eismo saugumo srityje asociacija „Lietuvos keliai“ „Kelininko aukso ženklą“ apdovanojo VĮ „Automagistralė“ direkto-

rių Vladislavą Molį.

Akcinė bendrovė „Panevėžio keliai“ šiais metais mini savo 50-ies metų sukaktį. Gražaus jubiliejaus proga įmonę sveikino asociacija „Lietuvos keliai“, o ilgametis įmonės generalinis direktorius Virmantas Puidokas apdovanotas „Kelininkų aukso ženklą“ už didelį ir labai reikšmingą indėlį vystant ir tobulinant bendrovės veiklą bei didžiulį asmeninį indėlį plėtojant Lietuvos kelių infrastruktūrą.

Iš kairės: susisiekimo ministras Rimantas Sinkevičius, AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas, asociacijos „Lietuvos keliai“ vykdytysis direktorius Rimvydas Gradauskas.

Nuotraukoje iš kairės: Algirdas Butkevičius, Jūratė Šarpytė-Vaičiūnionienė, Tadas Vaičiūnionis, Marius Vaičiūnionis, Bronius Vaičiūnionis, Skirmantas Skrinskas.

Iš kairės: Rimantas Sinkevičius, Vladislavas Molis, Rimvydas Gradauskas.

Iš kairės: Rimantas Sinkevičius, AB „Panevėžio keliai“ tiltų statybos ir remonto padalinio vadovas Alvydas Makavičius, AB „Panevėžio keliai“ projektų direktorius Audrius Butkūnas, Rimvydas Gradauskas.

Iš kairės: Henrikas Jackevičius, Algirdas Butkevičius, Skirmantas Skrinskas.

Iš kairės: Rimantas Sinkevičius, Matas Bulevičius, Paulius Kytra, Rimvydas Gradauskas.

2015 METŲ DARBŲ SEZONAS STARTAVO DIDELIAIS PROJEKTAIS

atkelta iš **4 psl.**

se regionuose. Klojami išlyginamieji sluoksniai, rengiamasi paviršiaus apdaro įrengimo darbams“, – informavo S. Stravinskas.

Tiltai rekonstruojami nenutraukiant eismo

Lietuvoje taip pat atliekami tilto per Šventąją valstybinės reikšmės krašto kelio Nr. 179 Dusetos–Değučiai–Dūkštas 20,13 kilometre rekonstravimo darbai. Bus tvarkomos tilto atramos, naujai įrengiamos tilto perdanga ir pakloto konstrukcijos. Darbai atliekami dviem etapais, nenutraukiant, o tik ribojant transporto eismą.

Pagal sutartį su LAKD, „Panevėžio keliai“ šiais metais taip pat rekonstruoja tiltą per Petešą valstybinės reikšmės magistralinio kelio A15 Vilnius–Lyda 15,68 kilometre. Projekto vykdymo metu tvarkomos tilto atramos, keičiama perdanga ir paklotos.

Trečdalis finansavimo – vietinės reikšmės keliams

Lietuvoje Kelių priežiūros ir plėtros programos (KPPP) lėšos, naudojamos automobilių kelių tinklui plėsti, 2014 metais sudarė 1 053 mln. litų (304,919 mln. eurų). Keliams praėjusiais metais skirta 118,4 mln. litų (34,29 mln. eurų) ES paramos iš besibaigiančio 2007–2013 metų paramos laikotarpio ir 76,356 mln. litų, arba 22,11 mln. eurų, – iš naujojo, 2014–2020 metų, ES paramos laikotarpio. Šie skaičiai sudaro vos pusę lėšų, reikalingų kasmet investuoti į Lietuvos kelių, siekiant palaikyti jų patenkinamą būklę.

Nuo 2015 metų, LR Seimui priėmus KPPP finansavimo įstatymo pataisą, atskaitymai iš akcizų į KPPP padidinti nuo 55 iki 65 procentų. Šis pakeitimas negarantuoja kelių statybos rinkos augimo, nes keliams skirtų per 70 mln. eurų planuojama panaudoti kitoms valstybės reikmėms finansuoti.

Kol kas patvirtinta KPPP sąmata 2015 metams sudaro 388,547 mln. eurų. Iš jų – 30 proc. lėšų (116,564 mln. eurų) skirta vietinės reikšmės keliams.

Kelių sektoriaus situacija sąlygo-

Darbai „Via Baltica“ trasoje gegužės mėnesį. Priekyje – DVP Nr. 9 darbų vadovas Mantas Jokubauskas.

ja, kad geležinkelių infrastruktūros projektai ir toliau bus labai svarbi AB „Panevėžio keliai“ veiklos kryptis. Europinės svarbos „Rail Baltica“ magistralė Kaune, kaip tikimasi, nesustos, iki 2016 metų pradžios turėtų būti parengtas transeuropinės vėžės „Rail Baltica“ atkarpos nuo Kauno iki Latvijos sienos specialusis planas, tai sudarytų sąlygas pradėti rengti tolesnius geležinkelio ruožų techninius projektus.

Latvijoje objektai smulkesni

Kaimyninėje respublikoje, kur dirba „Panevėžio kelių“ Latvijos filialas, euras nacionalinę valiutą pakeitė jau 2014 metų sausį. Latvijos kelių statybos rinka yra taip pat susitraukusi. Pagrindinė tų tendencijų priežastis – išnaudotos 2007–2013 metų ES paramos lėšos. Latvijos kelių sektoriuje pastaraisiais metais jaučiamas itin didelis kainų spaudimas. Dažniausiai viešųjų pirkimų konkursus laimi žemiausias kainas pasiūliusios Latvijos kompanijos, bet laimėtojai tuo nelabai džiaugiasi, nes prisiimant ekonomiškai nepagrįstus įsipareigojimus sulaukiama nuostolių. Visos viltys dedamos į naują ES paramos periodą, kuris realiai turėtų prasidėti 2015 metais.

Latvijos geležinkelių infrastruktūros srityje tokio su „Rail Baltica“

susijusio pagyvėjimo, koks yra Lietuvoje, kol kas nepastebima. Tikėtina, kad kaimynai laukia galutinių Lietuvos sprendimų. Labai svarbu, kur iš tiesų pasuks „Rail Baltica“ trasa nuo Kauno. Kaimynams latviams būtų patogesnė Šiaulių kryptis, nes „Rail Baltica“ tūtai per Latvijos teritoriją galėtų panaudoti jau esamą infrastruktūrą, kuri išsidėsčiusi Jelgavos zonoje. Europinei vėžei pasukus per Panevėžį, latviams reikėtų gerokai didesnių investicijų, siekiant išlaikyti logišką projekto tęstinumą. Geležinkelių infrastruktūros srityje Latvija baigia ruožų, orientuotų į Rusiją, atnaujinimą. Pagrindinis maršrutas – Ryga–Maskva. Taip pat statomi antrieji geležinkelių keliai Ventspilio kryptimi, rekonstruojamos atskiros geležinkelio, vedančio į Jelgavą, atkarpos.

„Panevėžio keliai“ Latvijos Respublikoje 2015 metais, vadovaujantis sutartimi su VAS „Latvijas Valsts celi“, pradėjo Laucesės tilto, esančio valstybinio kelio A13 Rusijos siena–Rezėknė–Lietuvos siena 163,40 kilometre, rekonstrukcijos darbus. Vasario mėnesį pasirašyta sutartis dėl kelio P76 Aizkraule–Jekabpils atkarpos periodinės priežiūros darbų.

„Šiuo metu baigiama derinti subrangos sutartis su SIA „CBF Binders“ dėl kelio A13 Rusijos siena–Rezėknė–Lietuvos siena ruožo

subrangos darbų, kurių apimtis siekia beveik 4 mln. eurų. Be to, bus atliekami paviršiaus apdaro įrengimo darbai mūsų dukterinės įmonės „Latgales Celdaris“ laimėtame ruože Latgalės regione“, – sakė AB „Panevėžio keliai“ Latvijos filialo direktorius Vitalis Maršcionka.

SVEIKINAME!

70-MEČIO PROGA

Ksaverą Balčėtį, valdybos pirmininką (1945 01 02).

65-MEČIO PROGA

Antaną Vepštą, sargą (prižiūrėtoją) (1950 01 08);
Gintautą Ivanauską, sargą (prižiūrėtoją) (1950 01 25);
Antaniną Vidžiūnienę, sargę (prižiūrėtoją) (1950 02 08);
Danutę-Valetiną Blaškienę, finansų ir ekonomikos direktorę (1950 02 14);
Joną-Vytautą Petką, sargą (prižiūrėtoją) (1950 03 29).

60-MEČIO PROGA

Antaną Petriką, vyr. darbų vadovą (1955 01 02);
Sigitą Remeiką, šaltkalvį (1955 02 10).

55-MEČIO PROGA

Almą Grikėnienę, technikę laborantę (1960 01 14);
Vilių Karaliūną, pakrovėjo mašinistą (1960 02 20);
Gintautą Čirvinską, darbų vykdymo padalinio vadovą (1960 03 13);
Gintautą Rečiūną, kelininką (1960 05 14);
Kazimierą Palilionį, sargą (prižiūrėtoją) (1960 05 17);
Valdimarą Džiugelį, darbų vykdymo padalinio vadovą (1960 05 26).

50-MEČIO PROGA

Valentiną Navicką, kelininką (1965 02 09);
Remigijų Zavorskį, brigadininką (1965 02 17);
Gediminą Kviliūną, a/b maišyklės operatorių (1965 04 15);
Vidmantą Jankauską, tiekėjų vadybininką (1965 03 28);
Arūną Masiliūną, pakrovėjo mašinistą (1965 05 10);
Raimondą Gasiūną, plentvolio mašinistą (1965 05 17);
Jolantą Žilaitienę, apskaitininkę (1965 05 22);
Svajūną Niauronį, kelio darbininką (1965 05 27).

45-MEČIO PROGA

Tomą Abramavičių, pardavimo vadovą (1970 01 09);
Rimgaudą Paukštį, plentvolio mašinistą (1970 02 19);
Žybertą Deksnį, asfaltbetonio klotuvo mašinistą (1970 03 27).

40-MEČIO PROGA

Virginijų Sidaravičių, inžinierių energetiką (1975 01 16);
Darių Riaubą, motoristą (1975 01 17);
Kristiną Girmienę, apskaitininkę (1975 01 19);
Žydrūną Chmielevskį, projektų inžinierių (1975 01 29);
Rimantą Dumbri, suvirintoją-šaltkalvį (1975 02 10);
Tomą Ramanauską, volo mašinistą (1975 02 12);
Darių Povilavičių, klotuvo mašinistą (1975 02 23);
Darių Šinkūną, vairuotoją (1975 02 24);
Ligitą Jonele, teisės ir personalo tarnybos vadovo pavaduotoją (1975 03 22);
Saulių Sirvydį, vairuotoją (1975 04 16);
Vygintą Liesį, sargą (prižiūrėtoją) (1975 05 03);
Robertą Čižiūną, kelininką (1975 05 13);
Dalių Savicką, kelininką (1975 05 14).

35-MEČIO PROGA

Jurgitą Dominaitę, inžinierę (1980 02 04);
Valdą Politą, akmenskaldės operatorių (1980 03 06);
Marių Kaunecką, darbininką (1985 04 09);
Martyną Jokubauskį, projektų vadovą (1980 05 10);
Dainių Žiaunį, darbų vadovą (1980 05 20).

30-MEČIO PROGA

Martyną Šerną, inžinierių projektuotoją (1985 01 10).

25-MEČIO PROGA

Mantą Poznanskį, statybos geodezininko padėjėją (1990 03 04).

Leidėjas - AB „Panevėžio keliai“.

Loreta Deksnytė,
tel. +370 458 51698,
el. p. rokiskis@paneveziokeliai.lt

Rasa Čepienė,
tel. +370 611 48133,
el. p. rasa.cepiene@paneveziokeliai.lt

Tiražas – 1000 vnt.

Fotografijos Andriaus Repšio
Dizainerė - Eglė Jucienė